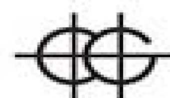
HANNE ØRSTAVIK **Iubire**

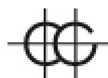
UNIVERS

Hanne Ørstavik

Iubire

Traducere din limba norvegiană de
Aurora Kanbar
și
Erling Schøller

UNIVERS
2012

Colecția Globus

HANNE ØRSTAVIK

KJARLIGHET

EDITURA UNIVERS

Str. Suvenir, nr. 4, ap. 3, et. 1

sector 2, cod 020741, Bucureşti

tel/fax 021.31.53.308

comenzi: office@edituraunivers.ro

www.edituraunivers.ro

Redactor: Irinel Antoniu

Tehnoredactor: Constantin Niță

ISBN ePUB: 978-606-8543-19-2

ISBN Print: 978-99931-865-7-1

elefant.ro

Traducere apărută cu sprijinul acordat de NORLA
(Norwegian Literature Abroad)
Oslo

HANNE ØRSTAVIK (n. 1969) şi-a început cariera cu romanul *Hakk* (*Tăietura*) publicat în 1994. Trei ani mai târziu, prima ediţie a romanului *Kjærlighet (Iubire*) a ajuns pe locul şase în lista celor mai bune cărţi norvegiene din ultimii douăzeci şi cinci de ani în cadrul unui prestigios concurs al ziarului *Dagbladet*. De atunci, cărţile lui Hanne Ørstavik, dintre care cităm *Timpul necesar, Săptămâna 43, Pastorul, Hienele*, au ajuns în bibliografia studenţilor înscrişi la cursurile de literatură norvegiană şi au fost traduse în peste 15 limbi străine. În opinia criticii literare, dar şi a publicului, Hanne Ørstavik se numără printre cei mai interesanţi şi reprezentativi scriitori norvegieni contemporani.

IUBIRE

Când am să mai îmbătrânesc, vom pleca amândoi într-o călătorie cu trenul. Cât mai departe cu putință. De la fereastra lui vom admira munți și orașe și ape. Vom cunoaște alți oameni, din țări străine. Și vom fi împreună mereu. Și niciodată nu vom ajunge la destinație.

Citește cam trei cărți pe săptămână, adesea patru sau cinci. Dacă ar fi după ea ar citi tot timpul, înfășurată într-un pled, cu o cafea alături, învăluită în fum de țigară, într-o cămașă de noapte călduroasă. Putea prea bine să se lipsească de televizor, doar nu mă uit la el niciodată, se gândi ea, dar nu cred că lui Jon i-ar conveni să nu-l avem.

Trece cu mașina foarte aproape de o bătrână ce merge legănat trăgând un cărucior cu rotile pe drumul acoperit de gheață. E întuneric. Din cauza zăpezii strânse în troiene de-a lungul drumului. Ele umbresc șoseaua, se gândește Vibeke. Descoperă deodată că a uitat să aprindă farurile și a condus aproape tot drumul cu ele stinse. Le aprinde acum.

Jon încearcă să nu clipească. Nu reușește. Musculatura din jurul ochilor e de vină. Se contractă necontrolat. Stă în genunchi în pat și privește în gol. E o liniște deplină. O așteaptă pe Vibeke să vină acasă.

Încearcă să țină ochii deschiși și să nu clipească, privind undeva în gol. Zăpada e înaltă de cel puțin un metru. În pământ, sub zăpadă, trăiesc șoareci. Și-au săpat găuri și tuneluri. Se vizitează unii pe alții, se gândește Jon, poate că și împart mâncarea unii cu alții.

Se aude zgomotul mașinii. De multe ori, așteptând-o, pierde noțiunea timpului. Nu știe când s-a postat la geam și s-a pus s-o aștepte. Și ea apare, cel mai adesea când el uită că o așteaptă și gândurile îi zboară aiurea. Atunci ea vine și el recunoaște zumzetul motorului, îl aude cu stomacul. Da, chiar așa îl simte, cu stomacul, nu cu altceva, se gândește el. Și, imediat după ce a auzit mașina, o și poate vedea de la un colț de fereastră. Mașina albastră e în parcare, ea ocolește nămeții de zăpadă, se apropie de casă și se oprește pe ridicătura din fața intrării.

Din camera lui motorul se aude duduind puternic înainte ca ea să-l oprească. O aude cum trântește portiera și apoi cum deschide ușa de la intrare, numără secundele până aude cum se închide la loc. Aceleași sunete, zi de zi.

Vibeke împinge în hol pungile cu cumpărături, se apleacă să-și dezlege șireturile de la cizme. Mâinile îi sunt înghețate, radiatorul mașinii nu funcționează. O colegă pe care o condusese cu mașina de la magazin săptămâna trecută i-a spus că are un cunoscut care repară chestiile astea la un preț de nimic. Vibeke zâmbește când îi vine gândul ăsta în minte. Stă și așa destul de prost cu banii și atunci chiar că n-ai chef să-i dai pe reparatul mașinii. E mulțumită că are o mașină care merge, cât o mai merge.

Se uită la scrisorile aflate pe masa de sub oglindă. Simte că are umerii puțin înțepeniți, dar așa e după o zi de muncă, se îndreaptă de spate și rotește brațele ușor, mișcă ceafa și își dă capul pe spate, scăpând un „ah".

Acum își dă jos paltonul, se gândește el, o vede în minte cum stă în fața oglinzii, cum își agață hainele în cuier. E, desigur, foarte obosită, se gândește. Deschide o cutie de chibrituri și ia două bețe. Pune câte un băț în deschizătura ochilor să țină pleoapele fixe. Să le împiedice să clipească. Chestia asta o să-ți treacă, îi spunea Vibeke de obicei când era în toane bune. Bețele sunt ca niște pari, nu poate vedea nimic din cauza lor. El se gândește la trenulețul acela, nu se poate stăpâni să se gândească la el. Orice ar face, îi apare în gânduri un trenuleț mergând pe șine, se apleacă la cotituri și fluieră grozav când trece în mare goană. O să-i propună să-i

maseze ușor fața, pe frunte, pe obraji, se gândește el. Au învățat la școală că masajul facial relaxează.

Ea duce pungile la bucătărie și le pune pe masă. Apoi ia mâncarea din ele și o pune în frigider, câteva cutii le așează pe un raft. Inginerul de la Direcția Tehnică a comunei, un brunet cu ochii căprui, a stat în fața ei la ședința de planificare, prima de când era angajată la secția culturală, pe post de consilier cultural. În discuții, ea insistase să aleagă pentru coperta broșurii de prezentare o reproducere după un tablou colorat al unui pictor local.

Stă în picioare, în bucătărie. Bea apă dintr-un pahar. A mers bine ședința de azi. Colegii i-au spus la sfârșit că le făcea plăcere că lucrează la ei în comună. Că îi inspiră, că le oferă alternative de gândire. Ochii lui căprui îi zâmbiseră de mai multe ori cât își susținuse ea prelegerea. La sfârșit făcuse chiar o remarcă prin care arătase interes pentru o colaborare și pe mai departe.

Ea își îndepărtează o șuviță de păr de pe față, își adună părul pe un umăr, îl mângâie ușor și e mulțumită că a crescut lung.

El aude pașii ei în camera de deasupra. Vibeke poartă pantofi în interior. Niște pantofi de vară cu tocul jos. El își ia bețele de chibrit de la ochi. Îl aprinde pe unul, nu suflă în el, îl lasă să ardă. Ea preferă să poarte fustă și folosește ruj de buze la serviciu. Când vine acasă se schimbă într-un trening cu fermoar până la gât. Poate că se schimbă de haine acum. *Treningul ăsta e așa de moale pe dinăuntru, vino și încearcă.* Lui i-a cumpărat o pereche de mocasini de casă când s-au mutat acolo. Într-o zi când a venit de la slujbă, era în primele zile. Erau împachetați într-o hârtie înflorată. I-a aruncat pachetul și el a trebuit să-l prindă în aer. Niște mocasini de pâslă până la gleznă, tiviți cu piele. Se închid cu niște catarame de metal. Dacă nu le închide, cataramele zornăie pe lângă glezne când merge.

Vibeke pune paharul de apă pe masă. Se uită pe fereastră. E întuneric. Becurile străzii sunt aprinse, luminează drumul printre casele ce se ridică de o parte și de alta a lui. La nord drumul dă într-o șosea mai mare. E ca un fel de cerc, se gândește ea. Poți să conduci spre centru, să treci pe lângă magazine și primărie, apoi printre construcții să o iei iar pe drumul național înspre sud. De acolo o poți lua iar spre centrul localității. Mai toate casele au ferestrele de la camerele de zi îndreptate spre stradă. Noi, cei de aici din

comună, ar trebui să facem ceva cu arhitectura. În spatele localității se întinde pădurea. Ea își notează câteva cuvinte pe o foaie: Identitate. Mândrie. Estetică. Informație.

Merge în camera de zi. Acolo are o pătură din lână gri, cu niște cercuri albe. Pe dos e albă cu cercuri gri. Cu ea în mână împinge fotoliul spre caloriferul de sub fereastră. Ia o carte de pe masa mică și rotundă.

Copertile cărții îi dau în mâini o plăcută senzație. Mângâie cartea cu mâna stângă înainte de a o deschide. Citește câteva rânduri. Cu cartea deschisă în poală, se lasă pe spate în fotoliu, închide ochii. Îi apar în minte chipurile colegilor de serviciu, ale celor care trec prin birou, se simte foarte bine acum la locul ei de muncă. Își reconstruiește în minte diverse situații, repetă propria-i mimică.

Jon stă în ușă și o privește. Se concentrează intens să nu clipească din ochi. Vrea să o întrebe ceva despre aniversare. Mâine e ziua lui de naștere. Împlinește nouă ani. Dar se pare că ea a adormit. Poate să mai aștepte cu întrebarea. Ea cu o carte pe genunchi. E obișnuit să o vadă așa. O carte, lumina puternică a unei lămpi cu picior. Adesea cu o țigară aprinsă în mână. El urmărește rotocoalele de fum ce urcă spre tavan. Părul ei lung și negru e răspândit pe spătarul fotoliului și atârnă dincolo de el mișcându-se încetișor. *Mângâie-mă pe păr, Jon*.

El întoarce spatele și merge la bucătărie. Ia niște biscuiți din dulap. Pune unul în gură și suge înmuindu-l cu salivă, fără să-l sfărâme între dinți.

Apoi merge iarăși în camera lui și se urcă în pat. Stă în genunchi și înșiră biscuiții pe pervazul ferestrei.

Privește zăpada de afară și se gândește, oare cât de mulți fulgi trebuie ca să se formeze nămeții ăia? Încearcă să-i numere în gând. Azi, la școală, au învățat despre asta. Se numesc cristale de zăpadă. Nici unul nu este identic cu altul. Câți sunt oare într-un bulgăre de zăpadă? Sau strânși la geam într-un strat de nea?

Vibeke deschide ochii. Prin ferestrele mari din camera de zi, vede stopurile roșii din spatele unei mașini ce dispare în jos, la vale. Se gândește la oamenii din localitate pe care îi cunoaște. Poate e mașina vreunuia dintre ei. Sau poate a inginerului. Poate a lui… Ce, n-ar fi posibil?

Se ridică și se uită la ceas. Merge la bucătărie, pune într-o oală niște apă la fiert și taie o jumătate de ceapă în felii. Când apa începe să fiarbă trage oala la o parte și pune în ea câțiva crenvurști. Deschide frigiderul și pune înapoi jumătatea de ceapă rămasă.

Deschide aparatul de radio. Este un interviu cu cineva, dar ea nu se străduiește să-l asculte. Vocile se aud ca un fel de melodie. Ia o farfurie nespălată de pe masă. Câteva firimituri de pâine pe margine și resturi de lapte pe fund. Este încă îmbrăcată în fusta ei scurtă. E veche, dar cade așa de bine pe șolduri și coapse. Ciorapii subțiri sunt un lux pe care și-l permite. Cei mai mulți se îmbracă în haine potrivite cu vremea. Ciorapi lungi și groși și de multe ori chiar două perechi una peste alta. O pereche o scot la toaletă când vin la serviciu. Viața e prea scurtă, trebuie să-ți dai silința să fii frumoasă, se gândește ea. Mai bine să tremuri de frig.

Clătește farfuria sub jetul de apă, freacă cu peria resturile de mâncare uscate. Când vine de la școală, Jon obișnuiește să mănânce. Biscuiți sau fulgi de porumb. De multe ori dă drumul la radio când stă și mănâncă și apoi uită să-l oprească. Câteodată, când ea vine de la serviciu, aude voci din bucătărie și crede că sunt oameni străini acolo.

Interviul s-a terminat. Acum se aude o melodie, știe că e o trupă cunoscută, dar nu-i vine în minte cum se numește. Simte o puternică dorință să citească o carte bună, cu multe pagini, una ca lumea, cu trăiri și adevăruri puternice, mai tari decât în viață. Merit asta, după tot efortul de azi de la muncă, se gândește ea.

Jon se așează. Patul lui este lipit de caloriferul de sub fereastră. Când, întins pe o parte, se lipește de el, poate simți cum i se încălzește corpul pe partea dinspre calorifer. La capul patului are un raft vopsit albastru pe care sunt câteva lucruri, niște reviste, un rulou de scotch, o lanternă și un pistol de apă. Și tot acolo are un radio. Apasă acum pe buton și se aude muzică. Încearcă să deslușească instrumentele. Chitare line, se gândește el, numai pentru că a auzit odată pe cineva spunând asta. Chitare line.

Se întinde în pat și închide ochii. Se gândește că în cap trebuie să fie complet întuneric atunci când nu te gândești la nimic. La fel ca într-o cameră mare în care e stinsă lumina.

Ei îi vine brusc în minte numele trupei de la radio. Bineînțeles, se gândește ea. Asta era. O scenă de la o petrecere după un examen: un student, mai tânăr decât ea, cu păr lung strâns într-o coadă de cal. Dansaseră chiar pe melodia asta. El își mișcase coapsele ritmic în jurul șoldurilor ei într-un fel ce părea destul de vulgar. Zâmbește.

A scos o pungă cu mici lipii de cartofi dintr-un dulap și o furculiță cu care să scoată crenvurștii din apă. Scoate apoi capul din bucătărie și-l strigă pe Jon. Pune oala pe un grătar pe masă. Are chef să aprindă o lumânare decorativă, dar își dă seama că a uitat să cumpere. Ce face el? Nu vine odată? Îl strigă din nou, coboară scara și merge spre camera lui.

El visează că joacă baschet cu niște copii, e soare și cald și el marchează mereu. E bucuros și aleargă spre casă să-i povestească asta și lui Vibeke. Ea vine încet dinspre bucătărie. El începe să-i povestească, dar ea îl privește atât de ciudat încât el se întoarce și coboară scara îndreptându-se spre camera lui. Dar, de cum ocolește scara, dă de o femeie care seamănă grozav cu Vibeke. Ea îi spune ceva în șoaptă de parcă ar vrea să-l

ademenească. Și când el tocmai se apleacă spre ea, coboară de pe scară o a treia femeie. Poate că aceasta e Vibeke. El se oprește împietrit.

Se trezește brusc și Vibeke stă în ușa pe care intră lumina. O aude că îl cheamă la masă.

Jon urcă scara în urma ei. Se așează amândoi la masa din bucătărie. Vibeke oprește radioul. Se uită pe plicurile sosite cu poșta. Jon vede că sunt niște reclame de la magazine alimentare și de mobilă. Pe una din foi vede tipărit: Bâlciul a sosit la noi în oraș!". O întreabă ce mai scrie acolo. Vibeke citește cu voce tare că un bâlci ambulant s-a instalat pe terenul viran de lângă primărie. Au acolo niște chestii ca niște OZN-uri și carusele. Bâlciul nu e ceva potrivit pentru tine, Jon, îi spune ea. Jon o întreabă dacă scrie că au și jocuri electronice, 3D de pildă? Vibeke nu știe ce sunt astea. Jocuri pe computer, nave cosmice automate sau așa ceva, spune Jon. Simulezi că ești într-o navă din aia pe care trebuie s-o manevrezi și să treci cu ea peste obstacole. Vibeke mai citește reclama o dată, dar nu reiese din ea că ar avea jocuri electronice la bâlci.

El o privește tăcut. Ea răsfoiește reclamele și mănâncă, se aude chiar când își înfige dinții în pielea întinsă a crenvurștilor. Jon își mai ia un crenvurșt. Simte cum i se stivuiesc în stomac ca o grămadă de lemne tăiate în pădure. E întotdeauna loc să mai adaugi unul deasupra.

Cărarea prin pădure duce-ntr-un loc ferit,
Găsește-o și cu pașii o vei urma vrăjit,
Printre copaci și iarbă și flori, spre-un vechi palat,
Acolo trei frumoase visează ne-ncetat
Un Făt-Frumos, dar oare veni-va el, și când?
Un cântec trist îngână domnițele,-așteptând.

Hai, Jon, spune-mi cum arată castelul pe dinăuntru, zicea Vibeke întotdeauna când el îi declara că prințesa pătrunsese într-un castel necunoscut. Hai, povestește-mi, Jon, te rog! El își amintește cum sta în poala ei și-i descria încăperi mari și goale cu ferestre imense și perdele subțiri. Lumânări aprinse și covoare moi. Da, Jon, așa e, tu știi cum trebuie să fie, obișnuia ea să spună. Mie îmi plac grozav camerele mari și luminoase.

Ea privește pe fereastră. În casa de peste drum locuiește un bătrân. Pârtia de la intrare nu e prea largă. N-are mașină. De aceea face cu lopata o

pârtie îngustă prin zăpadă doar cât să treci cu piciorul. Când merge la cumpărături folosește *spark*-ul, un fel de schi lat cu scaun. Merge încet și Jon l-a văzut de câteva ori cum s-a oprit să se odihnească. Nu l-a văzut pe afară în ultimele zile. Din cauză că a fost prea frig, se gândește Jon. Vânzătoarea de la magazin a venit la el și i-a adus niște pungi. A lăsat motorul mașinii pornit în timp ce și-a croit drum prin nămeții de la intrare. Apoi a văzut-o întorcându-se repede la mașină.

Vibeke își privește mâna pe care o întinde să ia o lipie. Degetele sunt lungi, ea urmărește mișcarea mușchilor în podul palmei. Aerul dinăuntru în timpul iernii usucă pielea. Loțiunea Spenol ajută, de fapt. Și e bună și pentru unghii. Și pentru păr. Și pe el îl usucă frigul. Nu e mult până-n oraș, totuși i se pare așa pentru că n-a fost acolo cam de multișor. Încearcă să-și aducă aminte când a fost asta. Hai, Jon, termină odată, of! Sigur e mai mult de o săptămână de atunci. Sâmbăta trecută. Sigur că da, așa e, au fost la librărie.

A stat cu Jon la o cofetărie unde fumatul era interzis și au mâncat prăjituri. Ce altceva puteai să faci acolo? Dumnezeule, ce cofetărie! Parcă era construită din plastic. Orașului ăluia îi lipsea o cofetărie cu un design potrivit. Chestia asta pe care o aveau acum nici n-avea o intrare ca lumea. Hai, Jon, termină! De fapt, de mult nu mi-am cumpărat haine, se gândește ea. Mi-ar trebui ceva nou, chiar că aș merita după toată bătaia asta de cap cu mutatul. Of, termină cu clipitul ăsta din ochi, Jon. Doamne, parcă ai fi un șoarece! Apoi se gândește că îi plăcuse o fustă bej, strâmtă și scurtă pe care o văzuse pe o femeie, la un seminar.

Jon privește o imagine agățată lângă fereastră. Este o poză a localității lor văzută de sus. Într-o ramă neagră. Au găsit-o acolo când s-au mutat în casă. El se uită la poză și se pregătește să mai ia un crenvurșt. Casele din poză stau aliniate de-a lungul drumului. Drumul este ca o linie dreaptă. Cu toate că poza e veche și a început să se îngălbenească, diferența între atunci și acum nu e prea mare. El încearcă să-și imagineze cine locuiește în casele vecine, dar nu știe decât unde stau câțiva colegi de clasă. Dacă se concentrează destul îi vede cum ies din case și încep să se miște ca într-un desen animat.

Un băiat din clasă a primit cadou de ziua lui, acum două săptămâni, un set de machete de avioane de vânătoare. Jon își dorește de ziua lui un

trenuleț. Marca Märklin. La început are nevoie doar de câteva piese. Șinele, o locomotivă, un vagon sau două.

În ghiozdan are un carnet cu bilete de tombolă de la clubul sportiv. După ce termină de mâncat va merge și va bate pe la ușile caselor pe care le vede în poza de pe perete și va încerca să le vândă. Banii se strâng la club și cu ei se cumpără lucruri de care elevii au nevoie pentru sport.

Vibeke se ridică și strânge farfuriile și paharele de pe masă. Jon stă în genunchi pe scaun și se întinde peste masă încercând să vâneze ultimul cârnat cu furculița. Parcă ar fi un harpon, se gândește el. Îi povestește lui Vibeke o glumă inventată de el despre un om care se aruncă de la geam și nu cade niciodată. Ea e de părere că glumele lui sunt foarte nesărate. El prinde cârnatul, îl rupe în două și-i dă ei o jumătate. Ea zâmbește. Întotdeauna fac așa, împart ultimul crenvurșt. Apoi el rămâne acolo în coate, lungit pe masă, de parcă ar aștepta ceva.

Îi povestește ei despre o poză pe care a văzut-o într-o revistă. Un om supus la tortură. Spânzurat cu o pungă pe cap. Mâinile îi erau legate cu o sfoară de o bară. Părea că stau să i se rupă de trup dintr-o clipă-n alta, zice el. Of, nu poți să pleci odată! Să găsești ceva de făcut sau să te joci un pic, se gândește ea.

— Frumos că te gândești la cei care suferă, spune însă cu voce tare. Dacă toți ar face așa poate că lumea ar fi mai bună.

Îl mângâie pe cap și-l întreabă:

— Te-ai împrietenit cu cineva pe aici?

Părul lui e moale și rar.

— Jon, spune ea, Jon, dragul de tine.

Ea repetă mișcarea și-și privește mâna. Unghiile sunt lăcuite cu o ojă bej cu nuanțe roz. Îi place să arate cât mai discret la slujbă. Se gândește la oja și rujul pe care le-a cumpărat de curând și pe care le are în geantă. O culoare vineție, amintește de prune sau poate de vin. Întunecată și senzuală. Niște chestii ce se potrivesc de minune cu un bărbat brunet, cu ochi căprui, se gândește ea deodată și un zâmbet îi apare pe buze.

Jon găsește ghiozdanul în hol. Scoate din buzunarul exterior, în care obișnuiește să-și țină pachetul cu mâncare, carnetul de bilete. Își pune încă o pereche de ciorapi și-și leagă bine șireturile la ghetele lui gri. Pune jacheta de iarnă pe el și-și înfășoară gâtul în fularul albastru. Căciula. Se uită în oglindă. Apoi nu reușește să se abțină. Pipăie buzunarele paltonului

ei. Găsește niște chitanțe, un bilet vechi de autobuz, niște mărunțiș pe care îl ia. Îi strigă din hol că pleacă.

Deschide ușa de la intrare și stă un pic în prag. Simte în nări aerul rece de afară.

Trece pe lângă mașina lui Vibeke. Pune carnetul de bilete între genunchi și strânge în mâini zăpada de pe caroserie. Zăpada e însă prea afânată și nu reușește să facă un bulgăre. Suflă pe mănuși și în același timp le lovește una de alta. Se aude o bufnitură când se lovesc una de alta. Sunetele devin mai ușoare când e ger. Totul devine mai ușor. Chiar el simte că a devenit ușor ca un balon plin cu gaz. Poate se va ridica de la sol și va dispărea în spațiu.

Ia în mână carnetul de bilete și trece strada, pe aleea cu pârtie îngustă. Zăpada scârțâie sub ghete. Casa bătrânului are o prispă la intrare. E plină cu lemne de foc. Zăpada viscolită a intrat printre ele. El apasă pe sonerie, dar nu se aude nimic. Ce liniște e! se gândește Jon. Brusc, bătrânul deschide ușa. Jon e surprins și îl trec nădușelile.

— Vreți să cumpărați un bilet de tombolă? întreabă el și arată pachetul. Strângem bani pentru clubul sportiv.

Bătrânul se uită mai întâi la el, apoi în spatele lui, pe drum. Are ochi jucăuși. Nici o mașină nu trece pe drum. E prea frig să stai afară. Îi face

semn lui Jon să intre. Omul închide ușa de la intrare și deschide o alta. Jon își scutură zăpada de pe picioare și-l urmează.

Pătrund amândoi într-o sufragerie cu bucătăria într-un colț. Pe masa din bucătărie e un televizor. Rulează un film alb-negru. Fără sunet. Bătrânul se oprește în fața unui cămin și se apleacă. Pune genunchiul pe podea, corpul îi pare înțepenit. Aruncă un lemn în foc. Își înfășoară degetele în pulovăr și închide pe jumătate ușița la grilajul căminului. Apoi se întoarce spre Jon și zâmbește.

— Acuș se face cald. La un bătrân rablagit ca mine rar vine cineva în vizită. Când se nimerește să-mi calce pragul cineva, măcar să se bucure de un pic de căldură, zice el.

La fereastră e un balansoar care se mișcă abia perceptibil. Cred că stătea acolo când am sunat, se gândește Jon. Poate m-a văzut când am trecut strada spre casa lui.

— Clubul sportiv, zici? Așa deci.

Se târșâie spre masa din bucătărie și trage un sertar. Îl întreabă câte bilete are și cât costă. Jon îi răspunde. Bătrânul scoate o pungă și-i spune că le cumpără pe toate. Apoi își scrie numele pe cotoarele numerotate din carnetul de bilete. Asta ia ceva timp. Jon privește în încăpere.

Pe perete, deasupra balansoarului, se află trei tablouri ovale. Încadrează trei chipuri. Fundalul e difuz, aproape șters. De parcă s-ar pregăti să dispară. Într-un colț e o undiță. Poate că îți trebuie muște artificiale să agăți în cârlig, se gândește el. Vibeke avusese anul trecut un iubit care îi promisese lui Jon că-l va învăța să pescuiască la muscă. Noi, bărbații, vom da la pește, spusese el, scoțând o hartă și arătându-i un râu pe ea.

— Aici, a spus el și a pus degetul pe un loc unde se arătau niște cercuri, aici, băiete, o să prindem ceva gras, zău așa.

Apoi s-a uitat la Vibeke și a zâmbit. Dar după aceea bărbatul a dispărut. Jon nu l-a mai văzut de atunci. Nici măcar nu-i auzise să se fi certat vreodată.

Bătrânul se întoarce spre Jon, îi întinde cotoarele biletelor și câteva bancnote.

— Ești nou pe aici, mi se pare. Nu?

— Da, ne-am mutat aici acum patru luni și trei zile.

Jon pune în pungă banii și cotoarele de lozuri. E foarte bucuros că a reușit să le vândă din prima.

— Și ai început deja activitatea. Cei de la clubul sportiv se pricep de minune să pună lumea la treabă.

Jon îi spune că s-a înscris la club pentru că vrea să învețe să patineze.

Părul bătrânului e alb complet, lung, des și cam ciufulit. E roșu la față, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn, se gândește Jon.

— Vrei să-ți arăt ceva? întreabă el.

— Ce? răspunde Jon.

Se străduiește să-și oprească clipitul mecanic.

— Stai să vezi. Uitasem de toate astea. Ce chestie! Da, da, uitasem de tot, zice el.

Omul deschide o ușă și răsucește un comutator. Se aprinde un bec înșurubat drept în perete. Jon vede o scară ce duce jos, la pivniță.

Vibeke se duce la baie și se uită în oglindă. Se vede pe fața ei că e mulțumită. A avut o zi bună. Cu satisfacții și plină de activitate. Echilibrată. În nara dreaptă îi lucește o pietricică de cristal. Face cu ochiul chipului din oglindă. Micuța mea purtătoare de noroc. Apucă o perie și se apleacă. Părul bogat și lung ca un val negru aproape atinge podeaua. Ea începe periatul încet, cu atenție unde e încâlcit. Apoi, cu mișcări ușoare și lungi, perie părul de la rădăcină spre vârfuri. Când termină îl aruncă pe spate. Trebuie să stea ca un nor în jurul feței. Se privește iarăși în oglindă. Nu stă ridicat, îi cade înapoi pe frunte. Ar trebui să mă duc la bibliotecă, se gândește ea. De obicei merge la bibliotecă sâmbăta. Azi e doar miercuri, dar ea a terminat de citit tot ce împrumutase. Se decide să facă o baie în cadă mai întâi. Să-și spele părul, să se răsfețe de-a binelea.

Jon coboară în urma bătrânului în pivniță. Scara e alunecoasă. Bătrânul coboară treptele una câte una. De balustradă atârnă o funie groasă. Jos, în pivniță, o ia spre un coridor. Pe jos e un covor ce imită iarba sintetică. Aerul e închis și ciudat, lui Jon i se pare că miroase a pământ. Bătrânul se oprește în fața unei uși, pune mâna pe clanță în timp ce se întoarce spre Jon.

Ea se dezbracă în timp ce cada se umple cu apă, sticla cu spumă de baie e din păcate goală. Ia niște vată, o înmoaie în acetonă și-și șterge oja de pe unghii. Închide robinetul când cada s-a umplut. Bagă încet piciorul în apă, apa se revarsă, pielea i se face ca de găină, sfârcurile sânilor se

întăresc, simte un ușor fior în ceafă. Se așează în apă. Apa caldă e ca o binecuvântare, se gândește ea. Da, chiar așa. O binecuvântare. Stă nemișcată. Fiecare secundă e o desfătare.

— O, ia uite aici! Asta e o poveste drăguță, spune bătrânul.

Lângă perete este un pat din scânduri, iar pe toți pereții sunt rafturi de jos până sus, pline cu lăzi de lemn. Miroase puternic a praf și mucegai. Jon se gândește că poate bătrânul are o colecție de trenulețe electrice vechi. Primele din Europa. Simte o nevoie puternică să facă pipi. Bătrânul cotrobăie pe rafturi, trage o ladă pe jumătate și vâră mâna înăuntru. De un cui pe ușă atârnă o zgardă de metal și o lesă pentru câini.

— Ia uite aici, zice iar bătrânul.

Se întoarce și scoate la vedere o pereche de patine maronii.

— Sunt făcute de mână. Le-am primit în dar de la taică-miu.

Le ridică în sus ca Jon să le pipăie. Jon se apropie de el și pipăie pielea uscată cu vârfurile degetelor. Patinele se mișcă ușor, mâinile bătrânului tremură.

— La vremea lor au fost nemaipomenite, zice el. Pielea e cusută cu mâna pe rama de metal. Nimeni în sat n-avea așa ceva. Am câștigat cu ele concursul de patinaj din Nordul Scandinaviei. Au fost acolo băieți de la Rovaniemi, Utsjok, Neiden și chiar de mai departe, din Rusia. Am patinat pe Storvannet. O mie de metri. Înainte de Stalin, de Hitler și de toate grozăviile făcute de ei. Am patinat pe apa înghețată bocnă. Înainte de a cădea zăpada, când e ger de crapă pietrele.

Vibeke își șamponează părul cu mișcări circulare ca la frizer. Închide ochii să nu vadă nimic în jur, să simtă numai trăirile interioare. Un vis îi vine în minte: Un bărbat i-a spus odată: „Ce frumoasă ești!”. Erau la piciorul unei scări tapițate cu un covor. Câteva oglinzi cu rame aurite, ușile toaletelor vopsite în roșu. A fost la o petrecere, scara urca spre încăperea în care era lumea. Își amintește luminile, vocile. La piciorul scării un bărbat care i-a zis: „Ce frumoasă ești!”. Asta a făcut-o fericită, ea se aplecase spre el să-l îmbrățișeze, el a sărutat-o atent pe obraz. Apoi el a plecat, a dispărut în spatele unei alte uși. Era îmbrăcat în costum negru și cămașă albă. Nu avea palton, doar un fular de lână la gât. Ea a rămas acolo și s-a privit lung în oglindă. A zâmbit. Asta e partea frumoasă a visului. Partea cealaltă nu are importanță. Petrecerea s-a terminat. Luminile s-au stins, scara dispăruse. Ea se afla acum singură într-o toaletă publică. Era un puternic miros de urină și

i s-a făcut frig în ciorapii subţiri. A pornit-o pe uşa pe care dispăruse bărbatul. A ieşit în curtea asfaltată, era gheaţă pe jos, un bec lumina departe în noapte. Locul era pustiu, ea a mers spre o poartă din zid dincolo de care bănuia că este strada.

Da, da, se gândește ea, începutul a fost bun în orice caz. Ce-ar fi să facă și ea o petrecere? Să-și invite colegii de serviciu. Să spargă gheața, să-și facă niște relații. Își imaginează cum ar arăta camera de zi cu lumânări decorative aprinse și flori proaspete în vaze. Ochi strălucitori și hohote de râs. Chiar la ea acasă. Ar trimite și niște invitații frumoase. Cu vreun citat bine ales dintr-o poezie. Își clătește părul și se spală pe corp. Când închide robinetul apa susură prin țevi. Dă la o parte perdeaua dușului și-și vede corpul în oglinda aburită. Dar din ce vor bea? Nu are destule pahare. Sâmbătă trebuie să cumpere niște pahare. A văzut ceva frumos undeva. Pahare înalte cu picior din sticlă colorată. Dar poate că nu se potrivesc. Mai bine ceva mai simplu cu un design frumos.

Jon trece strada înapoi spre casă. Intră și se asigură că ușa e bine închisă. Zăpada s-a strâns pe prag și, dacă nu închide ușa bine, pătrunde frigul în casă. Își scoate mânușile și le pune în coșul alb din hol. Merge în camera lui fără să-și scoată jacheta, pune jos punga cu cotoarele de bilete și banii pe care-i primise de la bătrân. La plecare, bătrânul a tăiat o bucată de carne uscată dintr-o pulpă atârnată în hol la rece și i-a dat-o. Jon o pune pe masa de scris din camera lui. Stă în picioare și se uită în jur gândindu-se cu ce să-și facă de lucru. Pe perete e afișul cu Calea Lactee. Tapetul are dungi albastre. E mulțumit că a vândut toate lozurile, se gândise cu groază că va trebui să sune pe la toți și să încerce să le vândă. Ce să facă acum? Încearcă să-și oprească ticul. Dar clipitul nu se lasă controlat. Își pune pistolul de apă în buzunarul de la spate al pantalonilor. Când trece prin fața oglinzii din hol se oprește și mimează niște manevre de tragere cum a văzut în filme. Se încălzește cu jacheta pe el, a început să transpire, dar se încăpățânează și n-o scoate. Se gândește cum o arăta oare când clipește din ochi? Dar n-are cum să știe. Dacă i-ar face cineva o poză chiar în momentul ăla, atunci

da, ar putea să se vadă. Vibeke iese goală din baie cu părul înfășurat într-un prosop. Se uită mai întâi la ea, dar curând își mută privirea.

— A, tu ești, Jon? Am crezut că ești afară, zice ea.

Merge în camera de zi, el o aude cum pune un CD, apasă pe butoane, o fracțiune de secundă, și apoi pe play. Este aceeași melodie pe care ea o pune în fiecare zi de mai multe ori înainte de a pleca la serviciu. Ea strigă din camera de zi de parcă s-ar afla la o distanță foarte mare de el.

— Jon, ai văzut cumva loțiunea mea de corp?

Jon se împușcă singur în oglindă. Ține pistolul de apă întins cu ambele mâini cu coatele lipite de corp și trage. Cum o arăta un corp găurit de gloanțe? El se gândește la omuleții de jeleu puși pe un tort de ciocolată cu cremă maroniu deschis. Ultima dată când fost la ziua unui coleg de clasă au mâncat tort de ciocolată neagră. El nu vrea unul așa, ci unul cu omuleți din jeleu. O vede pe Vibeke în oglindă în spatele lui, iese goală din bucătărie cu tubul de loțiune în mână, îl ridică în sus zâmbind ca să-i arate că l-a găsit. Merge în camera de zi și dă muzica mai tare. Se unge pe corp cu loțiune în fiecare dimineață după duș. Dar nu are obiceiul să facă duș seara. Dar poate că face asta acum pentru că vrea să aibă mâine mai mult timp pentru ziua lui, se gândește el.

Se simte un curent rece care vine din hol, dinspre ușa de la intrare. Ar fi trebuit chituită și izolată mai bine, cum a văzut la alte case. Își bagă pistolul în buzunarul de la spate și își schimbă căciula. Vibeke trebuie să aibă timp pentru pregătirile de mâine. Dacă el nu e acasă când ea va pregăti tortul, i se va părea ca o surpriză în toată regula, se gândește Jon. Iese afară. Își dă seama că și-a uitat mănușile, dar nu se întoarce să le ia.

Vibeke îl strigă. Nu găsește ziarul de ieri în care îi auzise pe cei de la slujbă că ar fi un articol bine scris. În mâna dreaptă ține țigara aprinsă. El nu răspunde. Dar e pe-aci pe undeva, doar ce l-a văzut adineauri, își zice în sinea ei. Aprinde veioza de deasupra canapelei, se uită dacă ziarele n-au căzut cumva în spatele ei. El trebuie să fie în camera lui. Își face de lucru cu ceva pe acolo. Ea își ia geanta și merge la baie din nou. Stinge țigara în chiuvetă. Își pune un sutien, se așează pe capacul veceului, scoate oja nouă din geantă, deșurubează capacul. Privește culoarea roșie aprinsă, pensula micuță, parcă ar avea poftă s-o simtă pe buze. Moale și rece, se gândește ea. Începe să-și lăcuiască degetele de la picioare. Când termină de lăcuit o unghie, întinde piciorul și o privește îndelung.

Jon o ia spre centrul orașului. Lumina de la becurile străzilor cade formând un con în jurul stâlpului. Merge agale de la un con la altul. Aude în depărtare un sunet slab de mașini și muzică. Ăsta trebuie să fie bâlciul, îi trece prin minte. Întețește pasul. Pe drumul spre azilul de bătrâni se oprește și culege de jos o surcea. O rupe în două și cu una din bucăți își scrie numele în zăpadă. Jon. Apoi șterge totul. Nu vrea să lase urme. Aruncă

bețișorul înspre pădure, cât poate de departe. Își suflă zăpada de pe mâini și continuă drumul.

Cotește și dă cu ochii de două fete ce se dau pe gheață cu patinele. Au părul lung ce se îndreptă în aer când se rotesc pe patine. Au patine de fete, se gândește el. Ca să poți face piruete cu ele. Lamele de la patinele lui sunt puțin mai alungite, nu poți face piruete cu ele. Fetele nu se sinchisesc de el și continuă patinatul chiar când el s-a apropiat bine de ele. Vede că au învățat deja niște figuri și se sincronizează una după alta. Peste pantalonii vătuiți au niște fuste scurte. Aha, încearcă să imite patinajul artistic de la televizor, se gândește el. Drumul e complet alb. Zăpada nu e înnegrită pe marginea drumului cum se întâmplă în orașele mai mari. Aici nu e circulație așa de mare. El se oprește lângă un stâlp electric și se uită la fete. Se străduiește foarte tare să nu clipească. Își bagă mâinile în buzunar să le încălzească. Pantalonii sunt cam strâmți, mâinile ating trupul. De parcă aș juca într-un film, se gândește el, sprijinit de peretele de la intrare într-un salon. Își imaginează că între buze îi atârnă o țigară, cu ochii întredeschiși vede cum îngheață fumul pe care îl scoate din piept. Una dintre fete vine spre el. Stă pe patine în fața lui și-și ține echilibrul foarte bine, remarcă el. Îl întreabă dacă vrea să se joace cu ele de-a „telefonul fără fir”. Are fața înghețată și când pronunță „telefonul”, „t”-ul aproape că nu se aude. Râd amândoi.

Vibeke suflă pe deasupra unghiilor, scutură mâinile în sus și în jos. Cât o fi ceasul? E miercuri azi. Parcă era ceva la televizor la care voia să se uite. Nu-și aduce aminte despre ce era vorba. Își ridică ușor halatul de baie pe umeri și intră în camera de zi. Apasă butonul și deschide televizorul. A, desigur! A și început. Un serial englezesc, de trei parale a zis cineva la serviciu. Ei bine, nu-i nimic. În orice caz, îi place să audă limba engleză curată. Deși e atât de îmbârligată și subțire. Oricum, mai bună decât americana hodorogită. Se așează de-a curmezișul pe canapea și-și sprijină capul pe o pernă. Simte cum cordonul halatului plușat de baie îi alunecă de-a lungul pulpei. Întinde mâna pe măsuță după pachetul de țigări, fără să privească într-acolo.

— E prea frig, spune cealaltă fată. Și oricum trebuie să fim mai mult de trei pentru jocul ăsta.

Are un fel de ciorap cu fermoar tras peste patine. E alb și pare moale și călduros, se gândește Jon. Stă în picioare între ele. Sunt mai înalte decât

el din cauza patinelor.

— Ai patine? îl întreabă fata care intrase prima în vorbă cu el.

— Da, răspunde Jon. M-am înscris la clubul de patinaj. Am încercat să mă dau cu patinele, dar încă nu pot prea bine. Trebuie să mă antrenez mai mult.

Le povestește despre patinele bătrânului. Ele n-au auzit în viața lor de concursul din Nordul Scandinaviei. Clipitul nu-i dă pace. Se dau la o parte să lase o mașină să treacă. Mirosul de la țeava de eșapament se simte în urma ei.

Cealaltă fată spune că are un frate care este cel mai bun din tot județul la patinaj. Are doisprezece ani. Fata dintâi râde și zice că în familia aia toți sunt campioni la ceva. Jon își suflă în mâini să le mai încălzească.

— Poți să împrumuți mănușile mele, îi spune ea lui Jon. Pot să-mi aduc altele, face ea arătând cu capul spre casa din apropiere.

Îi întinde mănușile. Sunt roșii. Jon și le pune. Sunt cam strâmte. Simte după blana dinăuntru care nu s-a tocit că sunt noi nouțe. Cealaltă spune că pleacă acasă. Scoate din buzunar o căciulă pe care și-o trage pe cap cu amândouă mâinile. Mănușile cu un deget stau în jurul capului ca niște urechi. Parcă ar fi un iepure, se gândește Jon. Merg spre intrarea casei. Când se întoarce, vede că fata cealaltă s-a îndepărtat de ei. Nu patinează, deși are patinele pe picioare. Merge cu ele de parcă ar merge încălțată cu pantofi.

El așteaptă în hol. Fata intră să întrebe dacă are voie să aducă pe cineva în vizită. Dușumeaua din hol e udă. Zăpada topită s-a scurs de la cizmele puse de o parte și de alta a peretelui. Exact ca la noi acasă, se gândește. El obișnuiește să-și curețe cu mătura încălțările pe prispă, dar, oricât de grijuliu ar fi, tot mai rămâne puțină zăpadă pe ele și se face apă în antreu.

Pereții prispei sunt cenușii. Ușa maronie are geam mat. Jon aude voci, se aude apa curgând în țevi, apoi un robinet ce se închide. Se simte un miros, dar nu știe de la ce e. Apoi aude din nou pași. Prin geamul mat zărește conturul neclar al fetei, pulovărul roșu. Vede cum mișcă mâna și deschide ușa spre el. În casă miroase a foc de lemne. Aerul e uscat. Urcă amândoi pe scară. În holul de sus sunt mai multe uși. Ea deschide una, aprinde lumina și-l introduce pe Jon înăuntru. Probabil că împarte camera cu cineva, se gândește el, de vreme ce sunt două paturi acolo. Fereastra este

pe peretele opus ușii. El se apropie de fereastră. De fiecare parte a ei atârnă o perdea cu motiv colorat. Se uită afară. Vede că lumina ce iese de la ferestre luminează până în pădure. Se gândește că trunchiurile copacilor pe zăpada albă seamănă cu niște linii negre pe o hârtie. Sunt din ce în ce mai dese. Dincolo de ele e întuneric beznă. Ea îl întreabă de ce face tot timpul așa cu ochii. Jon îi spune că habar n-are. Se întoarce spre ea și-i spune că încearcă să se controleze, dar nu reușește. Fata clipește și ea de câteva ori. E obositor, spune ea. Eu nu mă gândesc la asta, zice Jon.

— Mătușă-mea are un ochi de sticlă, zice ea. I se trage de la o întâmplare de când era mică. Avea obiceiul să-l spioneze pe taică-meu pe gaura cheii. Într-o zi, ca s-o învețe minte, el a băgat prin gaură o șurubelniță. Să-l lase odată în pace. Vrei să jucăm Reversi?

Până să-i răspundă el, ea a și scos o cutie de sub pat. Se așează amândoi pe podea cu cartonul și piesele de joc între ei.

Serialul s-a terminat. Genericul de sfârșit alunecă pe ecranul televizorului. Ar trebui să se grăbească dacă vrea să apuce biblioteca deschisă și să împrumute ceva de citit. Ochii ăia căprui nu-i dau pace. Îi stăruie în minte, ca niște scântei de la o lumină puternică la care ai privit timp îndelungat. Cum o fi oare să locuiești împreună cu un inginer? Ce l-o interesa pe el cel mai mult? Merge în dormitor și se îmbracă în ceva sport, lejer. Nu trebuie să pară prea gătită. Asta în cazul că l-ar întâlni întâmplător la bibliotecă. N-ar fi deloc exclus, într-un loc ca ăsta uitat de lume. Nu prea are omul cu ce să-și omoare timpul. Unde l-ar putea găsi? La secția de științe naturale? La romane polițiste și de aventuri? Sau de călătorie? Biografii? Sau, de ce nu, poate la poezie? Se apleacă mult în față să-și usuce părul cu foenul. Întâi rădăcinile părului, apoi vârfurile. La sfârșit își aruncă părul pe spate cu o mișcare bruscă. Se privește în oglindă. Îmi reușește oare figura sau nu? Om vedea! Așa, acum arată destul de bine. Își mai aruncă o privire, caută în trusa de cosmetică, se pudrează puțin. Dacă îl întâlnește, totuși? Oare o s-o placă? Își adună, umblând prin camere, cărțile într-o sacoșă. Le va înapoia la bibliotecă. Din hol îl strigă pe Jon. Și iar aruncă o privire spre oglindă. Arată foarte naturală, de parcă nici nu se atinsese de machiaj. Îl mai strigă pe băiat o dată, se uită la ceas, mai e doar o jumătate de oră până la închidere. Jon se pregătește probabil de culcare, n-o s-o lase să intre la el și să-i spună noapte bună. Îi vin în minte genele băiatului. Blonde, aproape albe. Își apropie capul de oglindă, părul se

clatină ușor, încă se simte căldura foenului la rădăcina lui. Ia cheile de pe măsuța joasă din hol, ridică sacoșa cu cărți în mână, își zâmbește în oglindă, deschide ușa și iese.

În fața primăriei sunt parcate câteva mașini. Oamenii nu coboară din ele din cauza frigului de afară. Vorbesc unii cu alții de la ferestrele lăsate în timp ce motoarele zumzăie. Vibeke nu aude clar ce-și spun. Trântește ușa mașinii și încearcă apoi cu mâna să vadă dacă s-a închis. Bâlciul, a venit bâlciul, își amintește ea. Da, chestiile astea îi atrag pe oameni, pe când la bibliotecă nu se prea înghesuie lumea să vină. Și când te gândești că localul e așa de plăcut! Cu plante de interior și afișe de bun gust atârnate pe pereți! Se îndreaptă spre intrare, biblioteca este la subsolul casei de cultură. Cineva o fluieră admirativ din spate, dar ea se ține semeață și nu se întoarce să vadă cine-i.

În spatele ușilor de sticlă de la intrare e întuneric. Plăcuța cu orele de deschidere atârnă de ușă și abia atunci înțelege că s-a înșelat asupra programului. Numai marțea și joia au deschis după-amiaza. Miercurea se închide la trei. Mereu uit că mă aflu într-o mică localitate, nu într-un oraș mare, se gândește ea. Printr-o deschizătură specială în ușă dă drumul cărților înăuntru. Aproape că îi face rău să le vadă acum zăcând pe jos,

amestecate într-un maldăr de alte cărți. De parcă ar părăsi niște persoane pe care le-a îndrăgit.

Se sprijină cu spatele de ușă și își aprinde o țigară. Unde să se ducă acum, după ce a făcut baie și s-a și machiat puțin? Privirea îi alunecă pe o mașină ce derapează în parcare. În aer dansează fulgi de zăpadă. Vede peste drum becurile colorate ce atârnă ca o cunună la intrarea în parcul de distracții. Culorile lucesc clar și puternic spre cerul întunecat, de parcă ar vrea să atragă atenția și să spună că e imposibil să le ocolești. Carnavalul timpului nostru, se gândește Vibeke. Ce-ar fi să dau o raită pe acolo și să văd ce este. Poate că dau peste cineva care să-mi ghicească viitorul.

— Mâine e ziua mea de naștere, zice Jon.

— Faci optsprezece ani? îl întreabă fata râzând.

Aha, a mâncat bătaie. I-am luat toate piesele. De-aia mă ia în bășcălie și nu mai vrea să joace, se gândește el.

Vibeke intră pe poarta parcului de distracții. Cineva se ciocnește de ea, vorbește grăbit și trece mai departe. Se uită atentă în jur. Bâlciul e dispus în plan circular. Chioșcurile și jocurile sunt pe margini, în centru aparatele. Mașina cu OZN-uri despre care a citit acasă se învârtește cu locurile de jumătate goale, o fetiță țipă și muzica face valuri pentru că vine de la aceleași aparate care pun mașinăria în funcțiune.

Chioșcurile mici se remorchează probabil cu trailere și au un perete lateral ridicat. La unul din chioșcuri stă o femeie cu păr alb și lung până brâu. Trebuie să fie o perucă, se gândește Vibeke. Femeia are în mână o găleată de plastic plină cu bilete de tombolă. În mâini are mânuși lungi și albe cu o margine lată din imitație de piele. Paltonul e alb și în picioare are cizme albe, înalte. Femeia o privește insistent când trece prin fața ei, dar își vede apoi de treabă.

S-a machiat prea tare, n-ar trebui să fie așa neglijentă cu înfățișarea, îi trece lui Vibeke prin minte.

Fata scormonește într-o pungă de plastic agățată de ușă. Scoate o casetă și merge la un casetofon pus în fereastră.

— Muzica asta e foarte bună. O ascult când vreau să mă relaxez.

Îndreaptă casetofonul cu fața în sus ca muzica să se audă bine în încăpere, pune caseta înăuntru și-i dă drumul.

El se așează pe unul dintre paturi. Ea se așează pe celălalt. Se uită la el. Se întinde pe cuvertura patului cu fața spre el. El își dă seama după

expresia feței că ascultă atentă melodia. Se privesc în tăcere unul pe celălalt. El simte un fel de gol în stomac. Trenul vine spre el cu mare viteză. În picioare, între șine, se gândește îngrozit că locomotiva înaltă cât un bloc de cinci etaje o să-l facă zob. Dar e de mirare că nu-l nimerește. Dimpotrivă, simte cum e ridicat pe sus și așezat apoi încetișor și cu mare atenție ca într-un culcuș. În aer se simte o adiere care îi pătrunde până și-n adâncul ochilor, dar nu-i pasă. Trenul e acum undeva în spatele lui și îi vine să se întindă în el așa cum te întinzi pe blana moale și caldă a unui animal. Muzica asta trebuie să fie indiană sau chinezească, el nu se prea pricepe la genul ăsta. Se lasă pe spate copleșit și închide ochii. Trenul lui trece acum prin China, șinele urcă spre Marele Zid chinezesc. Urcă, urcă și coboară. Priveliștea este dominată de pereții albi ai munților și de un râu ce curge în depărtare. Când deschide ochii din nou, își dă seama că e obosit.

Și se pare că ea a dormit. Fața ei are ceva asiatic. Ochii sunt puțin oblici. Pielea foarte întinsă deasupra maxilarelor face ca buzele să-i iasă puțin în afară. Sau fața ei să intre înăuntru, se gândește el, pătrunde parcă în gură, dispare în crăpătura îngustă a buzelor.

Vibeke merge spre un aparat de joc unde pui o monedă și, dirijând un braț de metal, face unul dintre obiecte să cadă într-un coș. Acolo sunt o grămadă de chestii. Pixuri în diferite culori cu o mică lanternă la un capăt, cutii de pus rujul cu motive vechi. Sunt aurite și au o oglinjoară înăuntru. Ceasuri și niște pungi de plastic transparente în care sunt eșarfe de mătase sau cravate. Toate astea sunt înșirate pe un celofan. Lumina de la niște beculețe fixate în capacul aparatului cade pe celofan și-l face să sclipească în mii de culori. Deasupra celofanului sunt bile din sticlă multicolore. De la distanță ai putea să crezi că înăuntru sunt diamante, îi trece lui Vibeke prin minte și zâmbește la gândul acesta. Introduce o monedă și se gândește să manevreze aparatul astfel încât să-i vină în coș un ruj cu modelul acela retro. Dar, exact când era sigură că a reușit, maneta se ridică de la sine. În coș cad niște bile de sticlă. Le ia și le pune în buzunar.

Jon se gândește la aniversările pe care le-a văzut la televizor. Dimineața, devreme, familia se arată în ușă cu o tavă pe care e un tort cu lumânări și cadouri. Părinții se sărută. În orice caz, așa a văzut că se face în America. Dar în filme nu vezi ce cadouri sunt în pachete. El se gândește la locomotiva trenulețului pe care a văzut-o la magazin, cu roșu și gri și cu botul de oțel. Îți vine să sari în sus de bucurie, nu altceva! Vagoanele au uși

care se deschid, ca să intre lumea în vagon și să ocupe loc. Jon e conductor, are uniformă. Trece de la un pasager la altul, salută politicos și vinde bilete.

Apoi este mecanic de locomotivă. Trece cu trenul prin tuneluri săpate în munte, prin câmpuri arămii și prin văi înguste și înverzite cu pârâiașe subțiri. Vibeke îl așteaptă pe un peron. El oprește și ea se urcă în tren. Suflă cu putere în fluier astfel încât toți să-l audă. Ea se așează alături de el pe scaunul din locomotivă. Fumează și privește lumina de afară și peisajul frumos. Jon vorbește în microfon și comandă două cești cu ceai fierbinte.

— Ce păr frumos ai! aude ea.

Se întoarce și vede un bărbat într-o salopetă albastră. Lucrează la parcul de distracții, își imaginează ea. A văzut niște tipi îmbrăcați în salopete groase la fel ca a lui. O întreabă dacă vrea o țigară. Are părul des și creț, fața i se lățește într-un zâmbet. Pare un om cumsecade, îl cântărește ea în minte. Trebuie să fie un tip cam prostuț, desigur. Dar de ce să refuze o țigară? Îi zâmbește la rândul ei și-i spune da, mulțumesc. El se apleacă peste tejghea și cu niște mâini lungi și subțiri îi întinde pachetul proaspăt desfăcut. Poate că el nu fumează, se gândește ea. Scoate o țigară din pachet. Își ia și el una și o pune între buze. Pune pachetul în buzunarul din stânga al salopetei înainte de a începe să se pipăie pe celelalte buzunare. Găsește o brichetă în buzunarul de la spate. Ridică mâna cu bricheta spre fața ei ca să-i aprindă țigara, ea observă că are unghiile foarte scurt tăiate. Privirea lui se oprește pe pietricica de cristal pe care ea o are într-o nară, ea încearcă să ghicească din privirea lui ce crede el despre asta. Dar el tace și zâmbește. Ochii lui mari par și veseli, și triști deopotrivă.

— Ai câștigat ceva? o întreabă el când îi aprinde țigara.

Vibeke scoate din buzunar bilele de sticlă. Le ține în mâna făcută căuș. Sunt transparente cu o bucățică colorată din plastic, în formă de elice, la mijloc.

— Odată am avut și eu o bilă dintr-asta, zice el. Mi-a scăpat din mână pe grătarul de șters picioarele de la intrarea în școală. Cred că eram într-a doua. Și acolo a rămas. O vedeam în fiecare pauză, dar nu eram în stare s-o scot. Și mi-a fost rușine să-l rog pe paznicul școlii să mă ajute. Am crezut că mor de ciudă.

Ea îl privește. El se uită undeva pe deasupra parcului de distracții. Se aude zarvă din locul de tras la tir. O gașcă de tineri nițel cherchelițí îl sărbătoresc probabil pe unul dintre ei care a terminat cu burlăcia și urmează

să se însoare. E un obicei al locului să se costumeze cât mai haios. Ăștia au niște costume de superman. Amândoi zâmbesc îngăduitor uitându-se la ei.

— E frig prin părțile astea, zice el și trage fumul în piept.

— Da, așa e, răspunde ea. E foarte frig.

Și-ar dori să pornească o discuție, dar nu-i trece prin cap cu ce să înceapă. Și asta nu din cauză că ei doi n-ar avea despre ce să vorbească, ci pentru că simte deodată o milă nelămurită pentru el. Săracul! Ce viață! Să umbli dintr-un loc în altul cu bâlciul! Pune în buzunar bilele de sticlă. Își plimbă degetele reci peste ele. Tropăie nițel din picioare să nu înghețe de tot. Bărbatul trage o ultimă dată din țigară înainte de a arunca chiștocul pe jos și a-l strivi sub talpă.

— Trebuie să mă întorc la treabă, zice el și face cu capul înspre mașina cu OZN-uri din partea opusă. Mai stai pe-aici un pic, nu-i așa? o întreabă cu ochi serioși, zâmbindu-i și plecând capul puțin într-o parte.

— Poate, răspunde ea.

Îl urmărește cu privirea. El merge spre chioșcul micuț de lângă mașinărie. Lumea stă la coadă, niște fete se îmbrâncesc în joacă afară din rând. El intră pe o ușă din spate, abia dacă îl mai zărește acum, ba da, când se apleacă să ia banii pentru bilete prin deschizătura din fereastră. Când coada s-a terminat, înainte să pornească mașinăria, privește drept spre ea și face o grimasă. O maimuță în cușcă, ar vrea să spună.

Bâlciul ăsta n-are nici roată mare, nici tiribombă, se gândește ea. Este un bâlci modest. Sau poate că o variantă de iarnă. Poate că vara au mai multe chestii. Vede acum un carusel cu motociclete micuțe și mașinuțe sport, viu colorate. Câțiva copii s-au dat în el o vreme, dar se pare că nu s-au distrat cine știe ce. Merge prea încet, după părerea ei. Își privește picioarele încălțate în cizmele destul de noi. Simte cum ciorapii de nailon de sub pantaloni stau strânși pe pulpe. E foarte frig.

În chioșc, ursuleții stau înghesuiți pe rafturile înalte până la tavan. Sus de tot sunt destul de mari, roz, verzi și cenușii. Peretele din spatele lor e capitonat cu ceva argintiu, poate staniol. Femeia cu hainele albe stă pe un mic podium aflat de-a lungul părții din față a chioșcului. Se uită afară. Coboară o treaptă și vine spre Vibeke. Aceasta nu apucă să se dea la o parte și să-i facă loc să treacă pentru că femeia îi întinde deja găleata cu lozuri. Se oprește la distanță de o jumătate de metru. Între ele găleata. Vibeke observă că fața femeii e dată cu pudră albă, chiar și pe buze. Trage un loz împachetat în hârtie și plătește. Fiecare loz are trei rubrici mici. Citește pe pachet că trebuie să ai trei desene identice ca să câștigi. Dar mai scrie că și alte combinații sunt câștigătoare. Ea scoate mânușa dreaptă și deschide rubricile cu degetul arătător. Unghia e dată cu ojă roșu aprins. Uitase de asta. Lozul e necâștigător. Aruncă totul într-un coș de hârtii la capătul trailerului. Observă acum că în spatele mașinăriilor de bâlci sunt niște rulote. Precis că acolo locuiesc oamenii ce lucrează la parcul de distracții, se gândește ea. Ce viață tristă! În spatele lor zărește farurile unei mașini pe

drumul național spre sud. Lumina lor se proiectează pe cerul unui petec de pădure. Ea urmărește cu ochii scânteierea.

— Iar am dat de dumneata! Hai, salut… spune o voce înceată în spatele ei.

Vibeke se întoarce. E iar femeia cu peruca albă. Îi întinde găleata cu lozuri pe care o scutură ușor. Vibeke mai cumpără unul.

Lumea s-a împuținat. Unii au intrat într-un cort pentagonal cu dungi roșii și albe unde se făcea reclamă la sobe de încălzit. Se va ține un fel de spectacol acolo, scrie pe un afiș de la intrare. Vibeke își scoate mănușa și-și masează buzele cu mâna dreaptă. Muzica ce se auzea de la megafoanele instalate pe trailere a încetat. Ea nu-și dă seama cât timp să fi stat pe acolo. Câteva minute. Se concentrează să-și amintească. Sau poate numai câteva secunde, cât a durat pauza între melodii. Aude zgomotul propriilor săi pași în zăpada înghețată. Muzica se aude din nou. Megafoanele nu sunt bine sincronizate. Sau banda o fi veche, cine știe. Ea tropăie mărunțel în zăpadă în tact cu muzica, îi vine poftă să și danseze. Își scoate o nouă țigară și o aprinde.

El iese din mașinăria cu OZN-uri. Ei îi trece prin minte că timpul a trecut mai repede decât și-a închipuit. Poartă ceva sub braț și se îndreaptă spre ea. Pare mic în comparație cu aparatele mari din jur. Vibeke, își spune ea, ca pentru sine, nu te încurca acum cu un circar, ce naiba!

— Ei, te-ai distrat nițel? zice el și se oprește în fața ei. În seara asta nu lucrez mai mult, îi spune încet și o privește drept în ochi.

Ei i se pare clipa aceea deosebită. Capătă dimensiuni și adâncimi neașteptate. Se uită în jos la cizmele lui, la zăpada bătătorită, apoi în sus la salopeta lui, la roata caruselului, la un desen galben pe cracul salopetei și apoi drept în ochii lui. Ce privire intensă are, se gândește ea.

— Vrei o ceașcă de cafea? o întreabă el, zâmbind.

Ea tremură de frig. I-au înghețat picioarele. În cap, gândurile se bulversează nițel. Un bărbat de la bâlciul ambulant! Dar, la urma urmei, nu-i vorba decât de o cafea, se liniștește singură. Zâmbește și spune da.

Ocolesc platforma cu jocuri din colț și o iau înspre rulotele din campingul de la marginea terenului. Rulotele sunt făcute dintr-un material care face valuri argintii. Aluminiu? Sau oțel... se gândește ea neștiutoare. N-a mai văzut așa ceva până acum.

Mașinile care trec pe șosea nu se mai aud. A început să se facă târziu. El pornește înaintea ei. Ea observă că ține spatele drept. Îi place asta, este un semn de încredere în sine. Se cunoaște pe el însuși.

Se oprește și se întoarce spre ea. Scoate un pachețel de gumă de mestecat din buzunarul drept al pantalonilor. Ea neagă din cap când el o întreabă dacă vrea. Pune cutia cu bani din mână în zăpadă și desface pachetul de gumă. O privește și zâmbește în timp ce bagă lama de gumă în gură. Aceasta e tare și se aude cum plesnește pe limbă. El râde și Vibeke râde și ea. El îi ia mâna și o strânge puțin privind-o în ochi.

— Hai, zice el în șoaptă.

Se apleacă, ia cutia și merge mai departe. Vibeke privește stelele.

Rulotele sunt mai mari când ajungi în preajma lor. În fața fiecărei uși este o treaptă sau un scăunel. Zăpada bătătorită e ca o pârtie între rulote și se pare că a trecut ceva timp de când a fost făcută. Aproape toate au antene pe acoperiș, una chiar o antenă parabolică. Un televizor e pornit înăuntru, dincolo de perdeaua subțire vede lumină albăstrie și umbra unui bărbat care se ridică.

El îi ține ușa deschisă și-i face semn să intre. Ea pune piciorul pe scăunel și se ține cu mâna de canatul ușii. Înăuntru se așează pe un scaun rabatabil și încearcă să-și îndepărteze zăpada de pe cizme. Se uită în sus la el. El își scoate salopeta în timp ce citește ceva pe un afiș. Căldura dinăuntru o face să-și dea seama cât de înghețată este. Pulpele, gleznele, gâtul îi sunt congelate. Ea merge în partea din față a rulotei, se așează acolo unde o invită el. Sunt acum în ceea ce se poate numi salon, unde se află o

masă cenușie și o canapea verde în formă de potcoavă. Deasupra ei sunt ferestre pe toate trei părţile. Perdelele sunt trase, au desene în culori aprinse cu un motiv din junglă cu niște papagali.

— Ce confortabil e aici, zice Vibeke. Parcă ar fi o casă în miniatură. Nu mai țin minte când am fost ultima dată într-o rulotă. Adevărul e că nici n-ai, la urma urmei, nevoie de mai mult. Este minimalistă, dar și funcţională în același timp.

Ea privește peretele de deasupra mesei. Acolo e lipită o fotografie cu un soare pe un cer verde albastru. Soarele, în mijloc, ca un cerc portocaliu.

El e în colţul cu bucătăria, deschide un dulap și caută ceva cu ochii. Lumina îi vine în față de jos în sus și lasă umbre deasupra ochilor.

— Bucătăriile astea plasate în salon sunt o minune. Poți să vorbești cu musafirii și să pregătești masa în același timp, zice ea.

— Nu am decât ness, spune el în timp ce umple cu apă o cană de fiert electrică.

Ea îi răspunde că e în regulă. Cu doar câteva schimbări simple ar fi arătat chiar bine aici, se gândește ea. De exemplu, s-ar fi putut coase niște pernuțe pentru scaune în culori asortate, înlăturate perdelele în culori țipătoare și înlocuite cu unele simple, uni, transparente. Și poza aia oribilă cu soarele trebuia pur și simplu aruncată.

Pe unul din rafturi sunt niște cărți. Ea se apleacă și citește titlurile. Romane de autori necunoscuți. Bărbați.

Îl privește cu băgare de seamă. Trăsăturile feței i se văd bine acum. Liniile sunt regulate. Pare un om cugetat. Figura lui are linii clasice. În minte imaginația începe să lucreze. Sunt amândoi pe o plajă nesfârșită, e iarnă și sunt acolo doar ei doi. Ea aleargă ușor pe malul apei. El o privește. O privește într-un fel cu multă adâncime. E un om isteț și bun.

Pune aparatul de fiert apă în priza de la măsuța bucătăriei și apasă butonul de pornire. Deschide un dulap și scoate două cești, se aude cum se ciocnesc una de alta când le pune pe masă. După părerea ei, el este un bărbat frumos.

Jon visează că merge acasă cu Vibeke. Intră în curtea mare a blocului în care au locuit mai demult. Tocmai a nins și zăpada sclipește în curtea întunecată. Locuiesc la scara din mijloc. O vede pe Vibeke mergând înaintea lui cu mișcări cunoscute. Nu pare a simți liniștea din jur. Înăuntru, în casa scării, cutiile poștale au capacele stricate. De parcă blocul ar fi ajuns în paragină și nimeni nu mai locuiește acolo acum. Poșta n-ar mai avea rost să treacă pe acolo. Vibeke deschide capacul strâmb de parcă totul ar fi în regulă și pare să nu observe scârțâitul hodorogit al cutiilor. Parcă sunt într-un film filmat cu încetinitorul. El aude pași pe scară. Era sigur că blocul fusese părăsit și uite că totuși vine cineva. Se opresc nemișcați și așteaptă. Este vecinul de la etajul de sub ei. Le spune în șoaptă că soldații se află acum la etaj, în apartamentul din fața lor. Apoi se furișează în sus pe scară. Ei îl urmează în tăcere. Merg încet, dar fără ezitare. Ajunși în fața apartamentului, descoperă că ușa e deschisă. Intră. E întuneric. La bucătărie stă la masa lor un bărbat în uniformă și mănâncă. Este tatăl lui. O lumină slabă cade, de la un bec ce atârnă deasupra mesei, pe capul bărbatului. Toții vecinii sunt adunați acolo. Unii stau la masă, alții în picioare. Omul

mănâncă brânză. Șuncă. Unt. Pâine albă. Își taie felii groase de brânză. Asta era mâncarea lor. Proviziile pe care le făcuseră. Mâncau din ele puțin câte puțin. El mănâncă lacom. Pune pe felia de pâine brânză, deasupra ei felii de șuncă. Toate privirile celorlalți sunt îndreptate spre el și nimeni nu spune o vorbă. Bărbatul mestecă și mestecă și începe cu gura plină să le povestească o istorie atât de tristă din viața lui că la un moment dat îl apucă plânsul.

Jon își simte gura uscată. Lumina în cameră e aprinsă. Se ridică. Fata e culcată în celălalt pat. Cred că și ea a adormit, se gândește el. Face un pas spre patul ei și rămâne în picioare privind-o. Ea și-a tras pledul peste ea și îl ține cu mâna dreaptă sub bărbie. El îi atinge mâna. Pielea feței este netedă și caldă. Părul ei este aproape la fel de blond ca al lui. S-a încrețit puțin pe frunte din cauza transpirației. El aude un țăcănit ușor. Se uită în jur. E casetofonul care merge deși banda s-a terminat. Îl oprește apăsând butonul cu un deget. Pereții camerei sunt de un portocaliu deschis. Deasupra patului atârnă un afiș. Niște copaci și printre ei o potecă pierzându-se în pădure. La capul patului atârnă o cruciuliță și lângă perdea câteva bijuterii pe un stativ în perete. O inimioară din piatră cenușie atârnată de un șnur. Cineva a lipit abțibilduri pe rama patului. Pe jos, între cele două paturi, vede niște reviste cu benzi desenate. Se apleacă și se uită pe coperți. Găsește unele pe care nu le-a citit. Se așează pe podea și le răsfoiește în timp ce așteaptă ca fata să se trezească.

Vibeke ține mâinile în jurul ceștii de cafea, de parcă ar vrea să le încălzească, dar ceașca e goală. Bărbatul a intrat să facă un duș. Ea nici nu știe cum îl cheamă. Trebuie să-l întreb, își propune ea. Pare a fi străin sau în orice caz ceva pare străin la el. Nasul, se gândește ea. O fi evreu. Dar vorbește fără accent. Apa pusă la fiert a început să clocotească. Ea se ridică să ia cafeaua. Într-un pahar pe masă sunt câteva lingurițe. Ia una să pună cafeaua. Simte în palmă răceala metalului. Constată că în rulotă totul e pus în ordine, poate chiar prea multă. În plus, e foarte curat. Pe dulapul de deasupra mesei e agățată o fotografie. O gașcă. Stau înghesuiți la o masă plină de bunătăți. Toți bărbații au mustață parcă desenată cu cărbune.

— Acolo e familia mea, zice el din spatele ei.

A scos capul de după o draperie agățată în spatele rulotei. Stă în picioare și-și usucă părul cu un prosop.

— Anul trecut, de Crăciun. Sora mea ne trage în poză cu un aparat de fotografiat cu autodeclanșator. Copiază pozele la xerox și le trimite la toți. Spune că în felul ăsta simte că are și ea o familie.

Vibeke îl caută cu ochii în poză. E în spate, puțin la stânga, lângă un bărbat mai în vârstă cu barbă. Are părul mai scurt și arată mai tânăr. Se întreabă cum poate soră-sa să-i trimită scrisori când el colindă cu bâlciul din loc în loc. Dar desigur că au o rută pe care ei o știu mai dinainte. Dar dacă într-un loc vine lume multă pot să mai întârzie cu plecarea și atunci totul trebuie decomandat.

— Am făcut cafeaua cam tare, zice ea și se așează.

— Nu face nimic, răspunde el și-și piaptănă pe spate părul ud în timp ce o privește. Se așează și el pe canapea de cealaltă parte a mesei, ia ceașca cu cafea și bea.

— Mmm, zice el și zâmbește.

Se reazemă apoi de pernele de la spate și iar o privește. O privește și zâmbește de parcă nu are nimic altceva de făcut decât să stea acolo și să holbeze la ea. Ce plăcut, se gândește ea, să poți fi împreună cu cineva în felul ăsta. Simte intuitiv că îl cunoaște deja. Că știe ce nevoi are el. Că știe ce vrea.

— Ce plăcută trebuie să fie libertatea de a colinda lumea în lung și-n lat! Să cunoști oameni noi. Să nu ai altă avere decât ce încape într-o rulotă, spune ea.

— Mda, răspunde el. Dar să nu crezi cumva că pe marginea drumului sunt numai roze.

Vocea lui e caldă. Ea simte privirea lui intensă din nou. Ar putea s-o facă să se ridice și să plutească prin aer.

— Rozele nu sunt atât de inocente precum se spune, zice Vibeke cu voce înceată.

Aproape că șoptește. El zâmbește. Ăsta-i un bărbat făcut pentru mine, se gândește ea. Simte cu tot corpul că are dreptate. Instinctul îi spune asta. Pe el te poți baza.

Se simte curent de la fereastra din spatele ei. E cam umed în rulotă din cauza dușului, mai mult ca sigur geamurile din spatele perdelelor sunt aburite. Curentul o învăluie pe spate, urcă spre ceafă. Ridică umerii, își acoperă trupul cu brațele. Brrr, face cu buzele. El zice că are un pulover pe

undeva, i-l poate împrumuta. Înțelege semnalele, tălmăcește ea în gând spusele lui. Râde. El se apleacă și scormonește într-un sertar sub canapea.

— A fost ger în ultima vreme, spune ea.

Voia să spună ceva care să-i aducă mai aproape unul de altul. Să creeze o oarecare deschidere.

El scoate la iveală un pled de lână.

— Uite, ia asta, spune el și se ridică întinzându-i pledul peste masă.

Tavanul rulotei e jos. El se apleacă prea mult și a răstoarnă ceașca de cafea. Scoate o înjurătură. Vocea sună aspră. Cafeaua se întinde pe masă și se scurge pe podea. Părul lui încă e ud la tâmple.

Jon lasă din mână ultima revistă și se ridică. Are nevoie să meargă la toaletă. Se uită la fata care doarme încă. Deși are pleoapele întredeschise. Acum se trezește, se gândește el. Stă nemișcat și așteaptă. Dar ea doarme în continuare. Poate că așa doarme ea întotdeauna cu ochii întredeschiși. Vrea să o trezească și să-i spună că are nevoie la toaletă. Chiar atunci ea deschide ochii de-a binelea și-l privește.

— Vreau să merg la toaletă, zice Jon.

Fata închide ochii la loc. Jon vede că ea adoarme iar. Cred că dormea și când a deschis ochii și s-a uitat la mine, își spune Jon în gând.

Pledul de lână e călduros. Mâinile lui, înguste și puternice, rup cu mișcări iuți niște hârtie absorbantă pe care o pune peste cafeaua prelinsă pe masă și pe jos. Hârtia devine maronie.

Jon deschide ușa dormitorului. Aceasta scoate un scârțâit. Nu se aud alte zgomote în toată casa. Pe coridor e complet întuneric. Se gândește că cei pe care-i auzise mai înainte au stins lumina și poate s-au dus la culcare. Precis că Vibeke se întreabă pe unde hoinărește el la ora aia. Tot ce poate vedea în beznă sunt niște pungi de plastic și un morman de haine jos, la balustrada scării. Scoate pistolul de apă din buzunar și-l ține în mâna dreaptă întinsă. Ascultă atent. Se furișează aplecat de spate spre ușa care crede că dă la baie. O deschide încet, cu grijă și constată că a nimerit într-un alt dormitor. Acolo sunt tot două paturi, amândouă la perete. Pe podea, un preș. Un pat are așternutul nedesfăcut. Deasupra celuilalt e aprinsă o lampă micuță.

Arată de parcă în pat ar fi fost cineva de curând, pentru că așternutul e boțit și a căzut pe jos. Lângă pat e o carte deschisă. El închide ușa. Se gândește că, undeva în lume, în chiar acel moment, cineva este torturat.

Poate că în casa asta se află o cameră de tortură, cineva e închis acolo și e de datoria lui să-l găsească și să-l elibereze. Dar nu știe cum ar trebui să procedeze. Deschide o altă ușă care arată ca o ușă de garderob, cu o clanță ce se răsucește. Găsește comutatorul lângă canatul ușii și aprinde lumina. Acolo e o încăpere cu tavanul în pantă și într-un colț, un WC cu capacul din lemn. În joacă face cercuri cu jetul urinei în apa din closet. În casa asta miroase altfel decât acasă la el. Trage apa la closet și, privind-o, îi vine deodată în minte vara, cu lumina ei. Se vede întins în patul lui, privind prin fereastră cerul foarte alb și simte cum dispare în neant.

— Mâine plecăm mai departe, zice el în timp ce amestecă o nouă porție de ness în apă.

Vibeke îl întreabă unde vor pleca. El îi răspunde că mai întâi în vestul țării, apoi în sud.

— E foarte frig prin părțile astea, spune el și zâmbește.

Vibeke îl aprobă.

— Da, dar te obișnuiești, zice ea.

El o întreabă ce meserie are.

— Sunt consilier cultural la municipalitate, spune ea. Tocmai am început în postul ăsta. Am colegi foarte cumsecade. Într-un loc atât de izolat ca ăsta apar multe lucruri care-ți pun pregătirea profesională la încercare. De exemplu, problemele legate de identitate și de apartenență. Vrem să împiedicăm migrarea la orașe. Ne folosim de cultură, care devine în cazurile astea un instrument potrivit.

El o privește. O ascultă. Ea termină de vorbit. El zâmbește. Ea ar vrea să-și treacă vârful degetelor peste barba lui nerasă, să-și lase mâinile să alunece pe fața lui ca peste copertile unei cărți noi.

— Și, în afară de asta, îmi place foarte mult să citesc. E felul meu de a călători, spune Vibeke. De fapt, în seara asta am ajuns în centru pentru că venisem la bibliotecă. Dar era închis.

Rămâne tăcută un scurt moment.

— Și am ajuns aici.

El privește pe lângă ea, la perdea. Ea simte cum între ei începe să se înfiripeze ceva. Este de parcă barca a fost împinsă în apă, clipa în care a părăsit nisipul și se simte ușoară, legănându-se pe valuri.

Undeva în casă sună telefonul. Sună și sună. Nimeni nu răspunde. Jon se îndreaptă spre locul din care se aude telefonul și coboară pe scară la parter. Lumina de pe prispă pătrunde în hol prin ușa de sticlă. Lângă perete e o găleată cu apă. Lângă ea o cârpă udă de șters pe jos. Vede telefonul. Este pe comoda de sub oglindă. Ridică receptorul în timp ce se uită în oglindă și zice „alo?". Fața i se reflectă în geamul ce dă înspre prispa de afară. Aude mai întâi niște voci neclare și îndepărtate, de parcă ar fi o hală mare sau incinta unui aeroport, se gândește Jon. Apoi vorbește un bărbat. Are vocea ascuțită și vorbește repede. Zice că este vorba de un sondaj de piață. Întreabă ce fel de marcă de săpun au folosit cel mai des la baie în ultima lună și înșiră mai multe mărci. Jon îi răspunde că habar n-are și că el nu locuiește acolo. Omul vrea atunci să vorbească cu cineva care locuiește acolo. Jon îi răspunde că nu este nimeni acolo. Bărbatul spune la revedere și închide. Jon ascultă tonul telefonului, slab de parcă omul sunase de undeva de foarte departe.

— Cine a fost?

O vede în capul scării. S-a trezit probabil din cauza telefonului, se gândește Jon. O vede și în oglindă. Are fața puțin umflată.

— De ce ai spus că nu e nimeni acasă?

— Am crezut că dormi, răspunde el.

El pune receptorul la loc.

— Dar puteai să mă trezești când a sunat telefonul.

— Da, zice el.

— Și de ce nu m-ai trezit atunci?

— Nu știu, spune Jon, încercând să-și amintească la ce se gândea când a sunat telefonul.

— A fost doar un sondaj de piață. Au vrut să știe ce săpun folosiți, continuă el.

El se uită la ea prin oglindă. Ea nu zice nimic, doar se uită țintă la telefon. El simte cum îl apucă clipitul din ochi. Încearcă să se oprească. Părul ei atârnă pe umeri, parcă luminează în întuneric, iar pulovărul roșu de pe ea pare negru.

Pare a fi cu câțiva ani mai în vârstă acum decât părea în camera ei. Parcă ar avea cincisprezece, șaisprezece ani.

Când vorbește din nou e ca și cum de multă vreme nu și-au spus ceva. Îl întreabă dacă vrea să bea o ceașcă cu cacao.

El o urmează la bucătărie. Ea apasă pe comutatorul de deasupra mesei. Neonul clipește de mai multe ori înainte să se aprindă. Jon se apleacă spre ușa unui dulap în timp ce ea scoate la iveală lapte, cacao și zahăr. El se gândește la trenuleț. Poate mâine îl va primi.

La anu' poți să faci o listă cu lucrurile pe care ți le dorești... ceva într-adevăr frumos. Anul ăsta luăm numai lucruri strict necesare. Dar e bine să primești cadou și ceva care-ți folosește, nu? Vibeke a spus întotdeauna că-i place să se țină de cuvânt. De aceea, pe lista pe care a făcut-o, pe primul loc e trenulețul. Vibeke a văzut, desigur, lista lui de dorințe. El a lăsat-o, intenționat, pe masa lui de scris.

Se gândește la trenulețul expus în vitrina magazinului de jucării din oraș. Este plasat într-un peisaj cu relief bogat și are faruri micuțe ce-și schimbă culoarea din verde în roșu și invers. Pe peron sunt niște omuleți din plastic. Își amintește de el însuși într-o pufoaică albastră uitându-se cu atenție la lucrurile din vitrină.

Ea prepară cacaua în oală amestecând cu un tel mic de inox. Amândoi tac. Stau unul lângă altul și se uită cum pulberea de cacao formează un amestec maroniu pe fundul oalei. Ea adaugă laptele și pune oala la fiert.

Când e gata, o ia, o pune pe masă și toarnă cu un polonic cacao în căni. Stau la masă față în față acum, beau cu înghițituri mari și pe buza de jos li se formează un fel de barbă din spuma maronie.

— Unde ați locuit înainte?

— În sud. A trebuit să ne mutăm.

— Era mare școala de acolo?

— Da, zice Jon.

Îl întreabă cum își făcea lumea prieteni acolo. El se gândește puțin înainte de a răspunde.

— Nu știu, zice. Pur și simplu se întâmplă că te împrietenești cu cineva din clasă. Sau mergi la un cerc sau așa ceva după școală. Eu am mers la cercul de teatru. Dar jucam numai piese istorice, cu vikingi și chestii din astea. Mie-mi plac mai mult temele de SF.

— Părinții tăi sunt divorțați?

— Da. Mama a plecat de la tata, spune Jon. Era prea tânără să se lege de cineva. Eu eram foarte mic, așa că-s obișnuit.

— Te-am văzut în autobuzul de școală, zice fata.

Jon încearcă să-și amintească dacă și el a văzut-o mai înainte. Nu-și aduce aminte fața ei, dar își amintește că auzise niște chițcăieli pe scaunele din spatele autobuzului. Când se întorsese să vadă cine era acolo, văzuse un cap cu păr blond lângă un altul cu părul ceva mai închis. Poate că râsul venise de la cea cu părul blond.

— În ce clasă ești? o întreabă Jon.

— Într-a patra, spune ea. Mă plictisesc de moarte la școală!

Începe să-i povestească despre materiile și profesorii de la școală și cât de neinteresanți sunt cu toții... El se uită pe geam la drumul acoperit de zăpadă și la casa de vizavi. E întuneric la toate geamurile. Jon se gândește că s-a făcut noapte. Apoi vede stopurile unei mașini. Vede o clipă și mașina înainte ca aceasta să dispară. O mașină de marfă lăcuită în negru. Ce-ar fi fost ca mașina să oprească pe stradă drept în fața ferestrei? îi trece lui Jon prin minte.

Își imaginează că are desenate niște flăcări pe laterală, când e în mișcare arată de parcă ar fi luat foc la roțile din față și flăcările se îndreaptă

spre spate. Așa ca la mașinuțele de jucărie, mașinuțele *matchbox*. Își mai imaginează și că un ins slab, îmbrăcat în negru iese din cabină, destupă o sticlă și bea pe îndelete din ea în timp ce se uită țintă în bucătăria în care Jon stă și bea o cană de cacao.

Fata deschide televizorul. Într-un videoclip se văd niște imagini frumos colorate. Aparatul de filmat le mărește apoi și totul se vede mai clar. De aproape vezi o fructieră pe care sunt câteva felii de pepene. De la distanță păreau numai niște semințe. Și mai de aproape observi că sunt niște viermi albi ce se zvârcolesc. Jon observă că deasupra restului de cacao s-a închegat o pojghiță subțire. Fata dă televizorul mai tare. Stau încă la masa din bucătărie, au alunecat un pic de pe scaune, și-au sprijinit capul de spătarele lor. El o privește. Sub pulovăr, două umflături, abia mijite. Ea se uită la televizor cu gura întredeschisă. Lui îi trece prin cap că trebuie să se fi făcut târziu. Ar fi cazul să se ridice și să plece acasă. Și chiar se ridică de jumătate. Vibeke probabil a terminat acum de făcut tortul. Parcă o vede șezând și fumând pe un scaun la bucătărie. Speră ca lingura cu care a pus crema îl așteaptă nespălată pe o farfurioară.

Fata îi spune fără să-și ia ochii de la ecran că n-are nici un rost să plece tocmai acum. Trebuie să vadă și clipul următor.

— Mai așteaptă, e păcat să pleci fără să-l vezi, zice ea.

El îi povestește un episod din viața lui de la bâlci. Vibeke își imaginează că este împreună cu el undeva într-o pădure, el merge înaintea ei, adună vreascuri uscate și gustă ici și colo câteva boabe de afine sau de zmeură sălbatică. Și brusc se întoarce spre ea și zâmbește. De mai multe ori, ca într-un film cu încetinitorul. Printre copaci cade deasupra lui o lumină puternică și el devine în gândurile ei o pată albă. De parcă s-ar fi uitat drept în soare.

El râde. Evident de ceva ce a povestit. Ea îi zâmbește și, fără să se gândească, se ridică și spune că vrea să meargă la toaletă. O ia cu amețeală din cauză că se ridică brusc în picioare, o fracțiune de secundă mirosul din rulotă devine foarte puternic, aburul de la dușul lui n-a dispărut, deodorantul puternic și faptul că nu se poate vedea dincolo de fereastră parcă o apasă pe față și i-o împing cu forța în craniu.

Ușa micii toalete e capitonată cu cărți poștale din toate locurile posibile. Ea își lasă pantalonii în vine și se așează. Privește o carte poștală din orașul în care locuiseră înainte de a se muta acolo. Este o poză făcută

noaptea și ea nu recunoaște prea bine împrejurimile. Cineva a desenat o hartă pe deasupra cărților poștale și printre ele. Ea caută nordul cu privirea. Aproximativ acolo unde se află localitatea lor este lipită o carte poștală. O fotografie făcută din avion. Arată drumul în curbură ușoară ce trece printre case. Primăria, o școală care e acum desființată și șoseaua națională se văd acolo în miniatură. Vede și casa în care locuiește acum cu o mașină străină în parcare.

Peste terenul de sport pe care este instalat parcul de distracții acum este desenată o cruce roșie.

— Voi ați mai fost aici mai demult, nu-i așa? îl întreabă ea când iese.

El și-a aprins o țigară.

— În mod sigur, zice el. Șefii aranjează diferite turnee, dar se întorc adesea în locurile în care au mai fost…

Face o pauză.

— Eu sunt însă pentru prima dată prin locurile astea.

După aceea stinge țigara. N-a fumat-o până la capăt. Ea observă că mâna lui tremură ușor. El n-o privește. Are o mină gravă. Ei i se pare că e puțin emoționat. Poate că suferă de vreo angoasă. Parcă i-ar veni s-o întrebe ceva. Sau poate că se întreabă pe el însuși. Vrea să-i semnalizeze cu privirea că e acolo pentru el și vrea să-l asculte.

El spune după un timp că-i e foame.

— Am niște șuncă și ouă, zice el. Vrei și tu?

— Da, mersi, răspunde ea.

El se apleacă și deschide un dulap sub aragazul cu butelie. Scoate de acolo ouă, pâine, șuncă și unt. Pare mai mic de statură acolo înăuntru, se gândește ea. Și mai slab. Și-l imaginează ghemuit într-un colț al canapelei cu o carte în mână. Simte o liniște și o căldură ce emană din ființa lui când se întinde să ia tigaia pusă deasupra dulapului.

Fata dă sonorul mai tare. Jon simte cum zgomotul îi invadează urechea stângă. Simte cum îl zgârie pe creieri. Stă la fereastra bucătăriei și vede un câine care se agită pe pârtia casei de peste drum, amușină acum în jurul unui coș de gunoi în spatele unor tufe. Aproape toți au câini albi ca ăsta pe aici, albi cu pete negre sau maronii. Umblă toți fără zgardă și Vibeke zice că e aiurea pentru că din cauza asta oamenii care se tem de câini nici nu mai au curajul să iasă din casă.

Câinele dispare în spatele tufelor și iese apoi pe partea cealaltă, continuându-și drumul spre intrarea casei. Doar becul de deasupra intrării e aprins. Câinele pătrunde în conul de lumină, la doi, trei metri de ușă. Ușa nu se deschide însă. Nimeni nu iese din casă, nu-l strigă, nu-l fluieră. Dispare după colțul casei, nu-l mai vede acum. Dar apare iarăși peste câteva secunde de după colțul opus al casei. Se oprește și urinează înainte de a alerga spre drum, prin zăpada afânată.

Își mută privirea spre ecranul televizorului. E un clip cu o gașcă în haine negre și lucioase care se bălăbănește cam fără rost. Printre ei, o tipă

cu o jachetă cu găuri chiar în dreptul sânilor. În sfârcuri are câte un ac de siguranță. Nu dă semne că ar durea-o când unul dintre tipi o trage de el.

Din spatele lui se simte un curent venind de la ușă. Se întoarce și vede o femeie și un bărbat. Stau unul lângă altul cu mâinile pe lângă corp de parcă ar fi fost transplantați acolo dintr-o fotografie veche. Încep apoi să se miște într-un fel mecanic de parcă ar fi pe baterii. Femeia îi spune fetei să dea televizorul mai încet și-i spune „bună” lui Jon. Se așează la masă, fiecare pe câte un scaun. Jon își spune că trebuie să fie părinții fetei. Vorbesc între ei liniștiți despre o persoană pe care el nu o cunoaște.

Mama se ridică și aduce două căni în care toarnă restul de cacao rece. Îi dă una bărbatului și ea bea din cealaltă. Jon vede că sunt mai în vârstă decât Vibeke. Se comportă de parcă ar avea tot timpul din lume la dispoziție. Părul bărbatului e ciufulit. Răsfoiește o broșură cu reclame pentru mașinile agricole în timp ce vorbește cu mama. Mâinile îi sunt mari și arse de soare deși e iarnă, observă Jon.

— Uite aici, zice fata spre Jon, arătându-i ecranul televizorului. În sfârșit, acum începe. Ce zici, nu e bun?

Ea dă iarăși sonorul mai tare. Să audă mai bine. Maică-sa se ridică și merge la dulapul bucătăriei. Scoate o pâine dintr-o pungă de plastic. Continuă discuția cu tatăl fetei în timp ce taie pâinea în felii cu un aparat electric. Pare foarte mulțumită, se gândește Jon.

Mirosul de prăjeală se așează peste mirosul de parfum al deodorantului folosit de el. Șunca miroase frumos, Vibeke simte că îi este foame.

— Se vede că știi să faci ochiuri, îi zice ea când el sparge ouăle în tigaie.

El spune că bâlciul are un om bun la toate, care funcționează și ca bucătar. De aceea nu-și gătește prea des. Scoate farfurii și tacâmuri în timp ce vorbește, două pahare și un grătar de sârmă de pus tigaia pe el. Se apleacă deasupra mesei și pune lucrurile acolo. Vibeke își așează mâna pe tăblia mesei. Mâna cu piele albă și unghii închise la culoare se mișcă încet spre mâna lui de bărbat.

El observă mișcarea ei, își aduce fața mai aproape. Ea vede că ochii lui sunt albaștri cu vinișoare verzui. Simte suflarea lui pe obrazul drept, gura lui se îndreaptă întredeschisă spre a ei. Pe limbă îi lucește saliva.

Poate mestecă tutun, se gândește ea. În spate, deasupra capului lui atârnă din tavan un bec. Se leagănă într-o parte și-n alta. Are chiar impresia că se mișcă din ce în ce mai tare.

Mama fetei așează un teanc de felii de pâine pe o farfurie mare și o pune pe masă. Deschide frigiderul și scoate pate de ficat, dulceață și două cutii de lapte.

— Mă cheamă Jon, răspunde el la întrebarea ei.

Ea îi zâmbește.

Îi întreabă apoi dacă au fost la bâlci. Erau multe mașini lângă primărie când am trecut pe acolo, mai spune ea. Povestește că a văzut ceva, pe unul dintre vecini, imită o mișcare comică și râde de-i tresaltă stomacul. Jon uitase complet de bâlci. De fapt, acolo se gândise să se ducă atunci când ieșise din casă. Se uită la fată și ea îi întoarce privirea. Lui Jon i se pare că arată cam îmbufnată, de parcă el ar fi împiedicat-o să meargă să vadă bâlciul.

Apoi își mută privirea spre mama ei care s-a întors cu spatele și-și face de lucru la dulap, îngânând un cântecel.

Jon numără faldurile de grăsime de pe spatele femeii. Cinci. Tatăl fetei e și el destul de gras. Ce ciudat că fata lor e atât de slabă! se gândește el.

Părinții au părul închis la culoare. Părul fetei e aproape alb. La fel ca al meu, se gândește el.

— Stai puțin, zice Vibeke.

— Ce-i? întreabă el.

— Se ard ouăle.

— Dă-le-ncolo! zice el cu un ton de parcă i-ar veni să râdă.

Se apleacă spre ea. Ea se trage într-o parte și apucă tigaia cu mâna dreaptă. O trage mai la o parte. El se îndreaptă de spate și zâmbește în timp ce-și trece degetele prin cârlionții părului. Închide reșoul cu gesturi mecanice și cu privirea spre ea. Privirea lui îi dă fiori prin corp, o încarcă cu energie. Cine a spus că ochii cenușii nu scot scântei, se gândește Vibeke. El o mângâie drăgăstos cu ei și ea primește încântată admirația lui.

Se lasă pe spate, dă la o parte o șuviță de păr ce i-a căzut pe față, îl privește cu toată făptura ei. Respiră ușurată. Au fost la un pas de… E bucuroasă că a reușit să împiedice momentul acela. Nu era firesc. Încă nu. Nu aici. El e un bărbat atât de frumos și când ea, dezlănțuită, o să-i cedeze

trebuie să se întâmple într-un loc în care atmosfera să se potrivească. Într-un loc demn de așa ceva.

E roșie în obraji. Râde. Simte că e frumoasă și fericită. Lasă să-i pară îmbietoare roșeala asta a mea, se gândește ea. Un avans pentru mai târziu. Doar el vede că e plină de dorință.

Cineva ciocănește la fereastra din spatele ei. Ea se răsucește și trage perdeaua la o parte. Este femeia cu peruca albă. Are fața lipită de geam și privește înăuntru.

Jon se uită pe peretele de lângă ușa bucătăriei. Lângă comutatorul de lumină este un tablou cu un păun. Este lipit pe o plăcuță de lemn vopsită în negru. Pe ea sunt bătute cuie care formează conturul păsării. Lui Jon îi vine în minte mâna lui Isus în care cineva înfige un cui mare. Între cuie sunt împletite fire din mătase în toate culorile. Pe margini sunt colorate în portocaliu.

Mama fetei urmărește privirea lui Jon.

— E făcut de băiatul nostru cel mare. Mai avem doi în camera de zi. Sunt făcuți din imaginație. Nu reprezintă ceva anume. I-a făcut la orele de lucru manual când era la școala primară.

Ea se așează la masă și unge o felie de pâine cu unt. Zâmbește și-i întinde lui Jon coșulețul cu pâine.

— Unde e el acum?

Mama privește spre tatăl care ridică ochii de pe broșura pe care citea de sub poza unui tractor.

— Ce întreabă, zice el. Unde e el acum?

Fata și maică-sa râd de neatenția tatălui la discuție.

— S-a mutat undeva mai în sudul țării. O vreme n-am auzit nimic de la el. Acum am aflat că lucrează la o fermă.

Tatăl se uită din nou în broșura lui în timp ce mama adaugă:

— A întâlnit pe acolo o fată. La o cafenea în oraș. El aștepta autobuzul și ea lucra acolo. Au intrat în vorbă. Și uite că au și făcut o fetiță anul trecut. Acum locuiesc împreună toți trei și au propria lor gospodărie.

Mama se ridică în timp ce vorbește și trage sertarul unui dulap din bucătărie cu hârtii și fotografii. Caută puțin și găsește o poză pe care i-o întinde lui Jon.

— Sara o cheamă, zice ea și face semn spre fotografie. După numele unei cântărețe, așa ne-au zis.

Jon vede o față micuță și roșie într-o păturică verde deschis pe un pat. Simte că i s-a făcut somn. Îi înapoiază fotografia mamei care se uită la alte poze luate din sertar.

Femeia cu peruca albă are gulerul paltonului ridicat la gât și-l ține strâns de corp cu degetele. Vibeke se gândește că trebuie să se fi urcat pe vreun scăunel sau ceva să se uite înăuntru. Fețele lor sunt la aceeași înălțime și le desparte acum mai puțin de o jumătate de metru. Vibeke se întreabă dacă femeia a văzut ceva din scena de mai înainte. Perdelele erau trase, dar lumina dinăuntru este destul de puternică. Își ia o mină neutră. La urma urmei, nu era nimic de văzut. Doar încercau să se cunoască. Femeia o privește cu un fel de zâmbet, Vibeke nu știe dacă e cazul să-i răspundă la fel. Femeia îi ocolește privirea și se uită la bărbat. El stă în spatele lui Vibeke atât de aproape că ea îi simte în spate căldura corpului. Totul durează câteva secunde. Apoi femeia se întoarce și pleacă.

Jon întreabă cât e ceasul.

— Unsprezece, răspunde tatăl fără să-și ridice privirea din ziar.

Trebuie să fie mai mult, se gândește el, dar n-are curajul să spună cu voce tare asta.

Fata se ridică și oprește televizorul. Se face liniște în cameră. Ea cască și se întinde din tot corpul. Jon îi zărește pe abdomen pielea sub pulovărul roșu.

— Mă duc la culcare acum. Pa, îi zice ea lui Jon.

Se apleacă apoi peste masă și-l sărută pe taică-său pe obraz. Pantalonii crapă pe ea așa cum stă aplecată și Jon se gândește că seamănă cu un băiat.

Vibeke rămâne în aceeași poziție și încă mai ține ridicată perdeaua. Afară e un întuneric des ca și cum atunci s-ar fi stins brusc lumina. Se apleacă și-și lipește obrazul de geamul rece. Se uită după femeia care se depărtează de ei. Se oprește, deschide ușa unei alte rulote și intră înăuntru.

Vibeke se întoarce spre masă. Întreabă cine a fost. El ridică tigaia și împarte pe cele două farfurii ouăle și șunca arsă. Deschide gura să spună ceva, dar o închide repede la loc. Se uită la ea și face o mișcare prin aer cu mâna în care ține un cuțit.

— O femeie care lucrează aici.

Pune tigaia pe grătarul de sârmă.

— Am cumpărat lozuri de la ea mai devreme, zice Vibeke. E cam ciudată. Pare dusă nițel. Parcă ar fi cam sărită.

— Da, se poate spune așa, zice el și zâmbește.

Face o gaură cu cuțitul în gălbenuș și taie oul în două, ridică apoi furculița la gură.

Lui Vibeke i-a cam trecut pofta de mâncare.

— La început e bine, dar la un moment dat te saturi..., zice el.

În timp ce vorbește, mâncarea se adună ca un cocoloș sub pielea obrazului. O privește de parcă ar ruga-o să-l susțină spunând un „așa e”. Ea încuviințează din cap. Trage cu urechea să audă zgomote de afară, voci, pași, vreun scârțâit. Ar vrea să-i spună că e băiat bun. E o liniște deplină, cu excepția zgomotului făcut de fălcile lui când mestecă mâncarea. Și deodată se aude un agregat ce bâzâie pe undeva.

Jon stă acum în picioare lângă scaun. Ar trebui să plece acum când fata vrea să meargă la culcare, dar își dă seama că îi place foarte mult acolo, la ei acasă. Tăblia mesei are lemnul ars într-un loc, pesemne de la o oală prea fierbinte pus pe ea. Tatăl fetei s-a apucat acum să răsfoiască un ziar local. Maică-sa stă cu spatele la ei și lucrează la blatul bucătăriei. Împarte mâncarea dintr-o cratiță în pungi mici.

— Și eu am venit aici din altă parte, la fel ca tine, îi spune ea lui Jon.

Povestește că ea e de loc din Finlanda, mai la sud, deci. Aici soțul ei este rudă cu tot satul și din cauza asta se simte bine, de parcă ar fi la ea acasă. Jon o privește cum lucrează. Poate că ar fi bine să mai rămâne acolo puțin, de vreme ce ea tocmai s-a apucat de povestit. Corpul ei masiv stă pe loc, numai brațele i se mișcă liniștit și egal. Când a terminat de umplut pungile le scutură nițel, le răsucește și le leagă cu niște sârmulițe. Îi zâmbește. Ia pungile cu ea și iese din bucătărie. Jon aude scârțâitul unei uși și pașii ei grei coborând o scară. Sigur au un congelator pe undeva, prin pivniță. Tatăl răsfoiește ziarul și nici nu-și ridică privirea. El împlinește mâine nouă ani. Simte evenimentul în tot corpul, îi stă pe limbă să le spună

și lor asta, dar se răzgândește și tace. Zâmbește. Mama fetei se întoarce, o aude urcând scara de la pivniță.

Lui Vibeke i se pare că el parcă s-a posomorât deodată. Nu mai este ca adineauri. Și-ar dori să discute cu el despre lucruri mai importante.

— Vrei puțin whisky? o întreabă el deschizând ușa unui dulăpior.

Înaintea ca ea să apuce să-i răspundă, vede că el apucă două pahare într-o mână și o sticlă în cealaltă. Strânge apoi farfuriile murdare de pe masă. A mâncat și porția ei.

— La revedere, spune Jon. Tatăl fetei îi răspunde cu un mormăit. Jon nu aude bine ce i-a spus. În drum spre vestibul se ciocnește de mama fetei. Îi simte burta moale pe brațe și sânii imenși îi ajung în dreptul gurii. Se căznește grozav să nu clipească din ochi în timp ce îngaimă un noapte bună.

Când se ridică după ce și-a înnodat șireturile de la cizme, simte că-l apucă amețeala. Se ține de perete cu mâna stângă. Poate că ceva nu e în regulă cu inima lui? Ușa de la intrare nu e încuiată. Jon iese din casă și trage ușa după el. O încearcă să vadă dacă s-a închis.

Pădurea din spatele casei e neagră ca noaptea. În zăpada de la colțul casei vede găurile mărunte făcute de un jet de urină. Se gândește la câinele pe care îl văzuse mai devreme. Poate că acolo locuiesc stăpânii lui.

Nu e vorba de animal, ci de părul pe care-l lasă prin casă, i-a spus odată Vibeke când a întrebat-o de ce nu-și iau și ei un câine.

I-au înghețat mâinile bocnă de cum a ieșit afară. Le vâră în buzunarele pantalonilor. Se gândește la fată și la ce ciudat i se vedea albul ochilor când dormea.

Coboară pe drumul de intrare al mașinilor. Mâine, în autobuz, spre școală, are să fie atent, poate o vede. Ei, totuși, ar putea să-i spună că e ziua lui.

Vibeke se gândește că nu bea whisky prea des. Ține întins paharul în care el îi toarnă băutura aurie, ca un foc aprins.

— Și frigul ăsta o ține cam de multă vreme, spune ea ca pentru sine.

— Da, așa e, zice el și ridică paharul în cinstea ei. Îl dă peste cap și-și mai toarnă repede încă unul.

Își aprind apoi fiecare câte o țigară. El ia cutia cu bani și spune că trebuie să-i numere acum, până nu se i se încețoșează mintea de la băutură. Vibeke se sprijină cu spatele de o plapumă împăturită într-un colț și-și întinde picioarele pe canapea. Paharul îl ține lipit de piept. Se uită la bărbat prin fumul de țigară pe care îl suflă ușor. El s-a aplecat cu capul deasupra mărunțișului. Îngână o melodie și bate tactul cu piciorul. Vibeke se simte bine acolo, în rulota lui. Totul pare firesc, dar în același timp puțin ciudat. De afară se aud sunete neclare, cineva strigă ceva, mașinile ambalează și pornesc. Vibeke simte că seara aia parcă i-ar fi predestinată. Se află aici, într-o rulotă străină, împreună cu un om minunat. El începe deodată să cânte cu glas puternic o bucată de jazz, veselă și cunoscută, cu un refren sacadat. Bate în masă ca într-o tobă și ciocănește în pahar pentru efecte muzicale

suplimentare. Ea îi zâmbește. Simte cum o trec fiori fierbinți. Să fi dat el termostatul mai la cald sau ce? N-are chef să transpire și-și scoate pulovărul. Sub el are un tricou decoltat dintr-un amestec de mătase și in, de culoare cenușie spre albastru. Închide ochii și ascultă vocea lui. Constată cu plăcere că el este atât de calm, de relaxat, de sociabil.

Jon intră într-o curbă pe drumul de mașini. Merge pe mijlocul drumului pentru că e foarte puțină circulație la ora aceea. Pe marginea drumului, pe jos, sunt niște tuburi goale de la artificiile consumate. Ia unul și-l bagă în buzunarul jachetei. Vrea să se uite la el mai târziu și să vadă dacă sunt resturi de pulbere. Asta o va face la școală, la microscopul din sala de științe naturale. Simte cum clipește din ochi. Câteodată uită de ticul ăsta al lui. Își numără pașii pe care-i face între clipiturile alea enervante. Aude că vine o mașină, se întoarce. Vine din centru și are viteză. Se dă la o parte și sare peste o grămadă de zăpadă. Se uită la mașina ce trece pe lângă el. I se pare cunoscută, dar nu știe de unde. La volan era un bărbat cu părul tuns foarte scurt și cu o țigară în colțul gurii.

El tace deodată. Ea deschide ochii. A terminat de numărat banii și se îndreaptă de spate. O privește intens, dar fără un înțeles deosebit.

— Gata! Am terminat, zice el și pocnește tare din palme. Iau mașina și vreau să mă distrez nițel. Să merg într-un loc cu oameni veseli.

Ea constată că o surprinde ideea lui de a pleca de acolo în altă parte. Ea își imaginează că sunt împreună și dansează într-o lumină slabă. El o ține strâns în brațe și-i șoptește ceva la ureche. Ce chestie, ei nu i-ar fi trecut prin minte să iasă în oraș chiar atunci! Dar asta demonstrează că ne completăm unul pe altul în preferințe. Punem posibilitățile în mișcare ca unse, își spune ea.

— Da, zice ea și zâmbește. Sună grozav!

E rândul lui acum să pară surprins. Ce crede oare? Că ea nu e încântată de ideea lui? Nu mă cunoaște deloc, se gândește Vibeke și se amuză în sinea ei.

Își trage pe el un pulovăr de lână gros și pe deasupra o jachetă din piele. Se uită în oglindă și-și aranjează o căciuliță pe cap. Ochii lui par și mai mari când părul dispare sub căciulă. Ea n-ar vrea să-l lase să plece. Este ceva în ochii lui, un lucru pe care dorește să-l descopere, să-l aprofundeze. De aceea trebuie să fie în preajma lui. Ea se ridică, trece pe lângă el și merge la intrare unde și-a lăsat haina. Se îmbracă. Apoi se întoarce spre el

și-l privește direct, își proptește spatele de peretele toaletei. Parcă așteaptă ceva, ascultă parcă vocea lui interioară. El deschide ușa și ies împreună. E ger. Ea aude o voce răcnită, venind dinspre altă rulotă, de la un bărbat în mod sigur foarte furios.

Rămâne pe loc la câțiva metri, în timp ce el merge și bate la ușa unei rulote. Un bărbat în vârstă deschide. E mic și slab, ea nu-i poate vedea fața deslușit pentru că e cu spatele la lumină. Dar părul alb și rar strălucește sub un bec. Vede cum bărbatul îi dă bătrânului din ușă cutia cu bani și îi spune în șoaptă ceva. Picioarele bărbatului susțin egal greutatea corpului, e destul de înalt. Trebuie totuși să privească în sus la bătrânul ce stă în pragul ușii până la care sunt câteva trepte. Bătrânul scoate un portmoneu dintr-un frac agățat lângă ușă, ia ceva din el și-i întinde. Ea aude un zornăit de chei.

Omul din ușă își aruncă privirea spre ea. Ea zâmbește. Din rulotă se aud voci de copii, un băiețel și o fetiță ce se joacă.

Ea merge în urma lui, traversează împreună locul pustiu dintre rulotele bâlciului. El se mișcă ușor printre aparate, se gândește ea. Bine antrenat. Mers lejer. Merge poate prea repede, dar o face precis din cauza gerului. Vrea să ajungă mai repede la mașină.

Merge spre stânga intrării drept la o mașină verde închis. Vibeke n-are idee ce fel de marcă este. Seamănă cu un fel de jeep. Cine știe, poate a fost cumpărat de la vreo unitate militară care a vândut materialul de prisos.

El îi aruncă o privire foarte rapidă înainte de a deschide ușa. Intră în mașină, se întinde puțin pe dreapta și-i deschide și ei ușa să intre. Vibeke pune piciorul pe treaptă și urcă. El se uită la ea în timp ce răsucește cheia în contact. Ei i se pare că el ar vrea s-o întrebe ceva, dar nu-și dă seama ce. Dar îi zâmbește să-l încurajeze. Ar fi vrut ca el să fie un pic mai clar. Îi plac oamenii direcți, e mai simplu să ai de-a face cu ei.

Motorul pornește imediat. O clipă doar se privesc unul pe altul și el își sprijină mâna pe spătarul scaunului ei. Se întoarce și se uită în spate, în oglindă, în timp ce dă înapoi. Mișcă pe volan mâna cu palma deschisă.

Mașina e zdravănă. Sigur, să poată remorca rulotele, se gândește ea. Roțile mari și grele sunt un avantaj pe orice fel de drum. Ea își face loc în scaunul moale.

El iese din parcare, trece pe lângă casa de cultură, magazin și primărie. Nu se vede picior de om la ora aia. Doar niște mașini parcate ici și colo. Mâine, lumea va discuta că a venit bâlciul în oraș. Ei numesc asta cultură. Asta e ce vor ei. Când a fost ultima dată un concert de jazz la biserică sau o conferință ținută de un scriitor la bibliotecă?

El intră pe șoseaua principală. Accelerează și schimbă viteza, în mașină se face cald. Se apleacă în față și deschide radioul cu mâna dreaptă. Se oprește la un canal pe care e muzică bună și veselă. Ea își pune centura de siguranță. El fredonează o melodie. Ea privește pe marginea drumului, urmărește reflexele ce cad pe troienele de zăpadă. Sunt puține mașini pe drum noaptea, îi trece ei prin minte. Când vii cu mașina din partea opusă și e întuneric, ai impresia că felinarele sunt așezate într-un pustiu. Dar după ce ai mers câteva sute de metri pe drumul cu lumini dai de o plăcuță și de un drum și-ți dai seama că acolo de fapt locuiesc oameni.

Ies acum din raza drumului luminat și se face beznă în jur. Farurile de fază lungă luminează șoseaua în fața lor. Ea n-a mai auzit melodia pe care o fredonează el, un mic refren, pe care el îl repetă iarăși și iarăși deși la radio se aude o altă melodie.

Ea ar avea chef să cânte ceva împreună. Așa cum făceau pe vremuri când era copilă și mergea cu părinții cu mașina. Închide ochii. El conduce bine, se gândește ea. Ia curbele ușor. Se întreabă dacă se vede pe fața ei că este foarte mulțumită.

— Povestește-mi ceva, îl roagă ea.

— Ce?

— Primul lucru ce-ți trece prin minte.

El tace.

Nu-i nimic, se gândește ea, am să-l ajut. Vrea să-i ofere tot ajutorul de care e în stare. Știe că până la urmă va izbuti să-l cucerească.

— Îmi aduc aminte niște versuri dintr-o poveste, zice ea. Una dintre cele mai frumoase pe care o știu.

— Aha, zice el.

— Sună cam așa:

Departe, foarte departe e o apă mare,
În mijlocul ei este o insulă.
Pe insula aceea este o bisericuță.
În bisericuță este o fântâniță.
În fântâniță înoată o rățușcă.
În rățușcă e un ou
Și în oul acela…

Simte că abia își mai poate stăpâni lacrimile:

— Și în oul acela este inima mea, spune ea în șoaptă.

Vocea de la radio anunță premiera unui film la cinematografele din marile orașe. Totul i se pare infinit de departe. Mașina și drumul și lumina farurilor sunt singurele realități. Ea trage cu coada ochiului la el. Dar el are o mină serioasă și privește înainte. Ce față încordată are! se gândește ea. Poate că spusele mele l-au emoționat și au trezit în el lucruri de care n-a avut habar că există. Are chef să-și treacă mâna prin părul lui cu bucle mari și grele și o și face. El îi aruncă o privire. Ea se uită pe marginea drumului la nămeți, la pădure. Totul e acoperit de nea. Se vede o plăcuță galbenă care le arată că mai sunt câțiva kilometri până în oraș.

Ce ciudat, dar parcă nu mai e așa de frig, se gândește Jon, deși știe că nu-i adevărat. Noaptea este și mai frig decât ziua. Drumul e pustiu. Și pare mai mare acum noaptea, da, da, e mai lat și până acasă e o bună bucată de mers. Aude niște zgomote ușoare în spatele lui. Cineva care parcă aleargă. Se întoarce brusc. E câinele pe care îl văzuse în seara aceea. Se oprește la câțiva metri de el și adulmecă ceva. Jon simte cum îi pulsează sângele în tâmple. Ce bine, se gândește el! Asta înseamnă că n-am nimic cu inima. Se lovește peste coapse și cheamă câinele. Acesta ridică botul îngust și privește spre el, după care își continuă adulmecatul. Jon ia niște zăpadă în mâini, încearcă să facă un bulgăre, dar nu merge nici de data asta. Zăpada e prea afânată. O aruncă în sus, în aer. Își scutură mâinile înghețate. Câinele țopăie în jur și încearcă să prindă fulgii ce plutesc prin aer. Se întoarce apoi la Jon dând din coadă când băiatul îl mângâie pe gât. Jon o ia la fugă. Câinele îl urmează.

Acasă găsește ușa încuiată. Jon respiră greu după goana prin zăpadă. E plin de transpirație sub fularul de la gât. Se caută prin buzunare după cheie. O ține de obicei în buzunarul din față al pantalonilor. N-o găsește. Nu-i nici în celelalte buzunare.

Of, n-ar vrea s-o trezească pe Vibeke. Ea a zăvorât ușa pesemne înainte de a se culca. S-o fi plictisit să-l aștepte. Doar precis că a pregătit tortul și tot dichisul de ziua lui. Se mai caută încă o dată prin toate buzunarele. Vrând, nevrând, trebuie să sune la ușă. Soneria dinăuntru se aude lung și tremurat. Parcă o vede pe Vibeke venind să-i deschidă. Nemachiată, în halatul de casă albastru deschis de sub care se văd gleznele subțiri. Se va uita la el cu privirea ei, atât de tristă. Sau poate că nici n-o să-i deschidă, se gândește el. Așa-i trebuie dacă vine acasă așa târziu! Să stea acolo până mâine dimineață! El o să-i spună însă că n-a vrut s-o trezească, dar nu-și găsește cheia.

Nu răspunde nimeni nici de data asta. Mai sună o dată, prelung. Zăbovește cu degetul pe butonul alb al soneriei. Locul unde ar fi trebuit să scrie numele locatarilor e gol. În spate se vede un cablu care lucește. Se

întoarce și se proptește de ușă. A uitat probabil cheia înăuntru pe masa din camera de zi. Vede în minte brelocul cu rățoiul Donald înrămat în plastic străveziu. Când mișcă brelocul are impresia că rățoiul îl urmărește cu privirea. Locul din fața casei pare mai mare acum. Și deodată observă că mașina ei nu e acolo. Vibeke nu e acasă! Să se fi întâmplat ceva? Vreun accident? Lui Vibeke nu-i place să conducă pe timp de iarnă. Dar prin locurile alea e veșnic iarnă. Dacă s-a ciocnit cu altă mașină? Și e rănită sau zace acolo paralizată? Și va fi nevoită să-și ducă zilele într-un cărucior cu rotile de acum încolo? Dar dacă accidentul nu a fost descoperit încă și ea zace pe șosea și pierde sânge? Sau dacă mașina o fi luat foc și ea înăuntru îndură chinurile morții? Încearcă să-și imagineze cât de cumplit trebuie să fie când îți ia pielea foc. Dacă e acolo complet singură? Simte cum clipește nervos, strânge cât poate de tare pleoapele, apasă ochii cu pumnii de parcă ar vrea să și-i îndese în cap. Dar dacă îi împinge prea tare se poate ca ei să se încurce printre alte chestii din cap și să nu se mai întoarcă în găurile lor obișnuite. Și atunci o să-și facă ziua de naștere la spital, cu capul bandajat. Și Vibeke va fi nevoită să vină cu cadourile și tortul acolo. Poate a plecat să cumpere ceva ce-i trebuia pentru tort, se gândește el. Ouă sau făină. Sau poate că a mers la cineva să ceară împrumut? El știe că așa e ea. Uită mereu câte ceva. Zice că seamănă cu un savant care merge de colo până colo și se gândește, se gândește intens la lucruri importante. De aceea e distrat și uită lucruri mărunte. Dacă așa stau lucrurile va apărea în curând. Ce ciudat că gândurile astea nu i-au apărut în minte din prima. Dacă n-ar fi fost ziua lui de naștere, ea n-ar fi avut motiv să plece de acasă. I se pare că nu mai e așa de frig acum, doar degetele de la picioare și coapsele i-au înghețat complet. Tropăie din picioare în zăpada din fața ușii, sare ușor în sus și-n jos. Se concentrează să găsească ceva de făcut în timp ce așteaptă. Speră ca ea să nu se supere pe el.

De la distanță observă o mașină parcată cu farurile stinse, dar cu lumina din interior aprinsă. Luminează slab într-o parcare pe marginea drumului. El reduce viteza și amândoi fac un schimb de priviri. Vibeke se întreabă cine ar putea opri mașina aici, în pădure, și ar aprinde lumina din interior astfel încât să fie văzut de toată lumea?

— Crezi că există OZN-uri? o întreabă el cu o voce veselă.

— Poate că li s-a oprit motorul, răspunde ea.

E prea puțin probabil să fie așa. Dacă a făcut cineva pană de mașină acolo, atât de aproape de oraș, s-ar fi dus în oraș după ajutor. Când se apropie, Vibeke vede înăuntru doi bărbați cu capetele aplecate de parcă ar căuta ceva pe jos. Sunt în uniformă, desigur paznici de noapte care au vreo misiune. Trec mai departe.

— Ce bine că erau ocupați cu altceva, zice el.

— Ce vrei să spui?

— Era poliția, îi răspunde el.

— De unde știi că era poliția? întreabă ea.

— N-ai văzut că era o mașină de poliție?

Vibeke se concentrează să-și aducă aminte, dar nici mașina, nici bărbații nu păreau de la poliție. El accelerează din nou și bate darabana cu degetele pe volan. La radio se aude o melodie care-i place ei. Se apleacă și dă sonorul mai tare. Mașina trece peste o denivelare. Din cauza zdruncinăturii mâna ei mișcă greșit butonul și se pierde frecvența. Radioul țârâie și pârâie. El apasă pe un buton și-l închide. Se face liniște. Se aude mersul regulat al motorului și zumzetul instalației de încălzit. Oamenii ăștia sunt preocupați să aibă mașinile în ordine, se gândește ea. Munca lor depinde de ele. Câte pahare să fi băut în rulotă? N-au băut prea mult, e sigură de asta. Își lasă capul pe spate, se ține cu mâna dreaptă de bara portierei, închide ochii.

Când îi deschide, mașina depășește o curbă, pădurea e departe și în față se vede o localitate. Pe marginea drumului sunt becuri electrice. De o parte și de alta sunt case înalte de câte trei etaje împrejmuite de curți. În unele locuri casele se îngrămădesc pe rânduri dese, unele în spatele altora. Pe marginea șoselei sunt reclame luminate. Vibeke se gândește că pozele reclamelor pe care cade lumina dau impresia că noaptea e populată. El ocolește un stadion pustiu acoperit de gheață, luminat de reflectoare plasate pe margine.

Pe măsură ce se apropie de centru, casele sunt mai înalte și mai dese. Se văd vitrinele magazinelor și neoanele lor colorate. Trec pe lângă frizeria la care Vibeke merge să se tundă. Lumina dinăuntru e stinsă. Vibeke se gândește la femeia care e proprietara salonului. Îi vede în minte părul scurt și lucios, mișcarea buzelor când spune ceva. Ea a convins-o pe Vibeke să-și pună pietricica aceea în nas. I-a spus că va avea un efect grozav. Gândește-te că mărește orizontul, depășește limitele accesibile, adună la

un loc asemănările și deosebirile. Femeia aceea era în stare de o conversație fascinantă. Nu ca mine, se gândește Vibeke. Eu fac mereu greșeala să gândesc în timp ce vorbesc. De aceea merge totul mult prea încet. Nu apuc niciodată să dau o replică rapidă.

Ea întoarce capul și privește pe fereastra din stânga. Vede o pereche de oameni în vârstă cu un câine în lesă. Bărbatul deschide o poartă și o împinge cu mâna. Intră atât de repede că ea nu apucă să vadă nimic din interiorul curții. Se gândește la curtea interioară a blocului în care locuise înainte. La cei doi stejari maiestuoși pe care îi vedea de la fereastra bucătăriei. La ecoul format între blocuri care o trezea de multe ori dimineața, la poarta dinspre stradă pe care o trântea cineva sau la vocile celor care tăifăsuiau chiar acolo în fața casei. Acolo se simțise într-un fel legată de toți oamenii aceia.

Câinele scheaună puțin când îl vede pe Jon la ușă. Cine știe ce vrea, se gândește Jon. Poate-i e foame. De aceea scoate și el un scâncet spre câine să-i zică pe limba lui că nu are la el nimic de mâncare. Cât o fi ceasul acum dacă era unșpe când am fost în vizită la fata aia? Precis că o fi cam douășpe jumate... Se aude o mașină. Jon aude motorul și îi vede farurile cu mult înainte de a intra în curbă. Merge foarte încet. Poate e cineva care nu cunoaște drumul și vrea să găsească o adresă. El aleargă în drum și face semne cu mâna. De aproape constată că este aceeași mașină roșie care trecuse pe lângă el când se îndrepta spre casă.

El oprește în fața unui bar de noapte, lasă motorul deschis. Vibeke simte o ușurare că nu trebuie să mai vorbească, liniștea dintre ei are un anume tâlc, își spune ea. În minte îi vin niște versuri dintr-un cântec: „...taci, dar înăuntrul tău lasă lucrurile să vorbească...”.

Din mașină aruncă amândoi priviri spre fereastra barului unde se vede un bărbat în spatele tejghelei. Vorbește la telefonul pe care-l ține între umăr și ureche. La o masă lipită de perete stă o pereche. Mănâncă liniștiți cu capetele aplecate deasupra farfuriilor.

— O țigară? întreabă el.

— Da, mersi, răspunde ea.

Îi aprinde țigara ei mai întâi, apoi pe a lui. Privesc iarăși în direcția barului. Barmanul vorbește încă la telefon în timp ce-și mișcă bustul ritmic și rotește mâinile din încheieturi de parcă ar dansa. Probabil că aude muzică.

— Ai idee de un loc unde am putea merge?

— Nu, răspunde ea.

Se gândește la localurile de acolo, dar de fapt n-a intrat în ele niciodată. Doar într-o seară a fost la o piesă de teatru care s-a jucat la biserică. Tac amândoi.

— Poate ne ajută el, zice ea și arată cu țigara spre barman.

El nu-i răspunde. Pare dus pe gânduri. Fața lui e pătrată și destul de dură, părul lung și ondulat. Ea va merge să întrebe, va lua inițiativa. El e de fapt în vizită prin părțile alea. Ea însă locuiește acolo. Deschide portiera fără să se uite la el, sare peste o grămadă de zăpadă și ajunge pe trotuar. Trage de bara semicirculară, deschide ușa barului și intră.

Deasupra tejghelei atârnă o lampă spiralată ce răspândește o lumină puternică. În rest este semiîntuneric în bar, doar niște veioze mici luminează slab mesele. Muzica puternică dinăuntru o surprinde, un DJ anunță o melodie la modă destul de des auzită în ultima vreme. Ca de obicei, ea nu-și amintește când a auzit-o ultima dată. Merge direct la bar, abținându-se cu greu să se miște în tactul muzicii. Pune ambele mâini pe tejghea și se apleacă puțin înăuntru. Bărbatul cel tânăr a dispărut. Poate s-a dus la toaletă sau la cămară să aducă ceva. Miroase a ars de la o cană de cafea ce se află pe o plită fierbinte alături de un morman de farfurii și cești. Ea își leagănă coapsele în ritmul muzicii, își dă seama că e foarte multă vreme de când n-a mai dansat. În spatele tejghelei, pe o bancă la perete, se află o revistă deschisă și o carte. Ea se întinde să vadă ce fel de carte e. N-a auzit de titlu, dar după nume scriitorul pare american. Pe ea n-o interesează literatura scrisă de bărbații americani. Lângă bancă este un scaun de birou uzat și capitonat în verde. Casetofonul de la care vine muzica este pe bancă, cu fața la cel care ar sta eventual pe scaun și ar asculta. Ea bate darabana cu degetele pe tejghea, își privește unghiile întunecate reflectate în metalul ei, se uită la ușa turnantă care presupune că dă în bucătărie. Apoi se răsucește cu spatele la tejghea și privește afară spre bărbatul rămas în mașină. Nu-l vede prea bine dinăuntru. Își mută privirea spre perechea care ia cina. Sub masă, doi câini stau lungiți și pe masa vecină, lângă femeie, este o colivie cu un canar în ea. Mănâncă amândoi foarte încet. Vibeke constată că nici nu se sinchisesc de vocea amplificată a DJ-ului. Au condus probabil toată ziua, poate că acum își încarcă bateriile pentru a continua drumul. Femeia dă la o

parte cu mâna o farfurie plină pe jumătate cu mâncare și se pregătește să-și aprindă o țigară.

— Vă servesc cu ceva? se aude o voce în spatele ei.

Radioul se oprește în aceeași clipă. Ea se întoarce spre tejghea. Nu bărbatul tânăr e cel care o întreabă, ci un bărbat cam la cincizeci de ani.

— Adineauri era altcineva aici, răspunde ea.

El o privește, ridică din sprânceana stângă. Se proptește apoi cu ambele mâini pe tejghea și se apleacă înainte. Are brațe păroase și părul lor se prelungește spre degetele mâinilor. Părul pe ele e negru, dar cel din cap e cărunt. Degetele sunt scurte și puternice.

— Vă servesc cu ceva?

Vocea lui este calmă și precisă. Pare cam obosit.

— Voiam să-l întreb ceva pe tânărul care era aici adineauri.

— Aha. Bine, zice el.

E liniște acum în bar, ea nu poate vedea perechea de la masă, dar se gândește că s-au oprit din mâncat și ascultă ce vorbesc ei.

— Adică nu. De fapt, nu e nimic important, spune ea.

— Bine, așa deci..., zice el și-și face de lucru cu niște prăjituri pe care le așează suprapuse în formă de cerc pe un platou.

Ea se răsucește pe călcâie, pornește spre ieșire, împinge ușa grea de sticlă. Inspiră aerul rece pe gură și se grăbește să străbată repede cei câțiva pași până la mașină. Deschide portiera și se așează.

Mașina frânează și dă înapoi spre locul în care se află Jon. Bărbatul care conduce este același pe care îl văzuse, cel cu părul tuns scurt. Omul se uită înapoi. Motorul merge în gol, gazele ies din țeava de eșapament și căldura lor se simte străbătându-i pantalonii în dreptul pulpelor.

El o așteaptă cu motorul oprit și radiatorul deschis. La radio, același canal ca și la radioul din bar. A ațipit în scaun cu capul pe spate. Ea închide ușa încetișor să nu-l trezească. Are gura căscată și pe limbă i se zărește o pată întunecată. E de la fumat, se gândește ea și se uită afară pe fereastra din dreapta. O pereche a ieșit dintr-un local din josul străzii, se opresc puțin, bărbatul își apleacă fața deasupra femeii. Se sărută. Vibeke se întreabă dacă nu cumva are și ea pete de felul ăla pe limbă. Trage de apărătoarea de lumină de deasupra parbrizului și se uită în oglindă. Trebuie să se dea foarte aproape să poată vedea ceva în oglinjoara aceea. Se întinde înainte și stă strâmb pe scaun. Și la ea se observă o pată întunecată pe la jumătatea limbii, dar e greu de văzut din cauza luminii proaste. Zgârie nițel cu unghia să vadă ce e acolo. Pe deget rămâne niște salivă vâscoasă. Se trage înapoi în scaun. Poate că ar trebui să intrăm în localul din care ieșise perechea aceea. Lumina ce iese pe ușa deschisă îți dă senzația de căldură. Se uită într-acolo și vede o firmă agățată de perete. Este un fel de pub. Se răsucește spre el, să-l trezească și să-i propună să meargă acolo. El o privește cu ochii întredeschiși. Arată de parcă n-ar fi ațipit chiar deloc, ci

doar ar fi privit-o pe ea, așa pe ascuns. Ea își trece mâna prin păr răsfirându-l să pară și mai bogat, să aibă efectul scontat când îi cade pe umeri.

Bărbatul coboară fereastra mașinii.

— Eu cunosc locurile pe aici, zice Jon.

Bărbatul îi zâmbește cu niște dinți mici și egali. Abia atunci observă Jon că e o femeie, și nu un bărbat.

— Ce spui? Deci cunoști locurile pe-aici.

Zâmbește din nou în timp ce i se adresează. Are un accent necunoscut, poate este din vestul țării, se gândește Jon. Îi zâmbește și el.

Tace pentru că nu știe ce să mai spună. Nu pare că ea ar căuta vreo adresă anume.

— Sări înăuntru, zice ea și arată cu capul spre scaunul liber de lângă ea. E prea frig să stăm de vorbă cu geamul deschis.

El ocolește mașina și se așează pe scaunul de lângă ea. Se uită curios în jur. Pe scaunele din spate este o pernă mare cu un desen floral și o perucă cu păr lung și alb. La picioare are o geantă de voiaj liliachie, de piele. Stă cu mâinile în poală și se uită țintă înainte.

— Băieții de vârsta ta n-ar trebui să fie în pat la ora asta?

Vocea ei este adâncă și pronunță cuvintele rar, pare că zâmbește când vorbește, dar când se uită mai bine vede că fața ei are o expresie foarte serioasă.

— Am uitat cheile înăuntru și nu e nimeni acasă. Dar mama vine îndată. Trebuia să facă un tort pentru ziua mea. A uitat probabil să cumpere ceva și s-a dus la cineva să ceară cu împrumut.

— Nu mai spune! Deci te pregătești de aniversare în curând?

— Da. Mâine fac nouă ani.

Femeia privește prin parbriz la lumina galbenă pe care farurile o aruncă pe zăpadă. Își umezește buzele cu limba. Lui i se pare că ea nu pare conștientă de gestul ăsta. Pare puțin absentă. Apoi se apleacă spre cutia de bord din fața lui pe care o deschide.

— Aveam niște dulciuri pe aici pe undeva.

Începe să dibuie cu mâna printre niște hârtii, șervețele și ambalaje goale de bomboane. El observă mai multe perechi de ochelari de soare. Diferite modele.

— Da’ ia zi-mi, maică-ta nu ți-a spus că nu e bine să te urci în mașina unui străin?

Ea scormonește în cutia de la bord în timp ce vorbește.

— De ce să nu fie bine?

— Pentru că nu toți oamenii sunt de încredere.

Ea se uită la el și zâmbește. Ce dinți mici are, se gândește el și ar avea chef să-și pipăie propriii dinți ca să-i compare cu ai ei.

— Mama spune că toți oamenii sunt buni în adâncul sufletului.

Ea își face în continuare de lucru cu volanul. El o observă acum. Are haine albe. Pulovărul e dintr-o stofă moale și seamănă cu blana unui iepuraș. E foarte lung, ca un fel de rochie. Are ciorapi albi și încălțări albe. Lui i se face cald și-și scoate căciula.

Ea trântește capacul la loc și Jon tresare.

— Nu e nimic aici.

Se uită la el și micșorează ochii de parcă s-ar gândi la ceva.

— Hai să mergem să cumpărăm ceva bun.

Ea pornește mașina și o întoarce în mijlocul drumului. Schimbă viteza și apasă pe accelerație. El îi vede mâna pe schimbătorul de viteze și se gândește că are degete subțiri. Își studiază propriile mâini. I se par și mai mici decât ale ei. Simte cum îl furnică pe sub piele pe măsură ce începe să se încălzească.

Vibeke merge în urma lui. Simte mirosul jachetei de piele când el se oprește brusc, iar ea se lovește de el. Miroase puternic și ea se gândește că trebuie să fie nouă. El îi zâmbește peste umăr. Simte cum o învăluie o bucurie și îi zâmbește și ea. Cercetează puțin împrejurimile. Barul este micuț. Locul e strâmt și plin de lume. Pe un podium îngust din partea stângă, mai înalt cu o treaptă decât restul, cântă o trupă. În dreapta barului sunt trei locuri unde poți să stai. Niște canapele din piele maroniu închis la perete și câteva scaune cu picior înalt mai în mijloc. Lume peste tot. Unii stau în picioare cu câte un pahar în mână. E mare înghesuială și nu-ți dai seama cine cu cine e. Aha, deci aici se adună lumea, se gândește ea. Cinci fete s-au așezat pe treptele podiumului. Sunt foarte prinse într-o discuție ce pare importantă.

Boxele din care vine muzica sunt la un metru de ele. Vibeke se miră cum de se pot auzi una pe alta. Dar poate că sunt surde și citesc cuvintele pe buze. De acolo de unde stă încearcă și ea să descifreze ce-și spun. Dar nu reușește. Se întreabă ce fel de melodie cântă trupa aceea. Posibil un fel de rock. O variantă ușoară. Toate sunt fete. Fata de la bas are părul bogat și

roșu. Alta e vocalistă. E scundă și slabă și pare un copil cu o față rotundă și dinții incisivi lungi și lați. Un breton negru îi cade drept în ochi. Restul părului împletit în codițe îi ajunge până la brâu. Își trimit priviri una alteia în timp ce cântă, își zâmbesc, ciupesc corzile chitarei într-un anume fel numai de ele înțeles sau își fac semne cu capul când trec la melodia următoare. Fata de la tobe stă în spate de tot. Are o înfățișare foarte comună. Vibeke se gândește că dacă ar fi întâlnit-o pe stradă nu i-ar fi dat prin cap că e toboșara unei trupe de muzică. Se uită în jur după bărbatul cu care venise. A dispărut. Lângă ea, o pereche s-a luat la ceartă. Femeia tânără mișcă buzele grozav de repede, bărbatul spune ceva din când în când, ceva ce o irită și mai tare. Vibeke își mută hotărâtă privirea în altă parte. Nimic nu trebuie să-i tulbure bucuria și liniștea adâncă din interior. Își face drum cu greu spre tejgheaua barului. A ajuns în spatele a doi tipi musculoși. Stau pe scaunele înalte de bar și urlă unul la altul prin muzica asurzitoare. Ea așteaptă să apară un mic prilej de spațiu liber între ei și să se strecoare mai înainte. Să poată și ea să-și cumpere ceva. Se gândește ce ar putea comanda și citește lista de pe perete. O băutură spumoasă, îi trece prin minte și zâmbește în sinea ei considerând că e o ocazie potrivită pentru asta. Bărbații din fața ei vorbesc despre hochei, sunt, presupune ea, amândoi jucători și sunt nemulțumiți de antrenorul lor. Poartă cămăși în carouri, aproape la fel, și blugi. Unul dintre ei se întoarce pe neașteptate și o întreabă la ce se holbează așa. Vibeke rămâne atât de surprinsă încât nici nu apucă să deschidă gura. Omul îi întorsese deja spatele. Își pune mâna pe genunchi și zice repezit că s-a săturat să fie agățat de femei care se holbează la el și așteaptă o inițiativă din partea lui. Și la naiba cu privirile lor languroase! N-au decât să se uite și să caște gura cât poftesc! Orice strategie alege gagica, el nu se mai lasă fraierit!

— Hei!

El este acum în spatele ei, ea îi simte răsuflarea în ceafă. El îi vorbește în ureche și ea zâmbește. Oh, a apărut la timp! Salvează situația. Se simte protejată. Jucătorul de hochei se întoarce către amicul său și continuă discuția ca și cum vorbele lui către femeie n-ar avea de ce să deranjeze conversația.

— Am văzut și doi tipi de la bâlci pe aici, zice el.

Ea se întoarce și-l privește. Pare bucuros acum. Altfel decât în rulotă sau în mașină. De fapt, ea nu-l cunoaște aproape deloc și nu prea știe ce să

creadă despre el. Dar pare mult mai sigur pe mine acum, se gândește ea. Pare mult mai relaxat. Abia acum îi vine în minte că nici nu știe cum îl cheamă și-l întreabă.

— Tom, zice el. Dar pe tine?

— Vibeke.

El își aruncă o privire prin local.

— Pe legea mea, am chef de-o bere!

— La chioșc închide la zece, zice Jon. Dacă vrei să cumperi ceva trebuie să mergi la stația de benzină.

— E departe până acolo?

Vocea ei e adâncă și calmă. Pare o persoană cumsecade, se gândește el.

— Vreo douăzeci de kilometri.

Radiatorul bâzâie ușor. Jon își deschide fermoarul la jachetă. Își desface și fularul de la gât. Observă pe unul dintre degetele ei un inel mare și transparent din sticlă. Își imaginează cum ar arăta la microscop. Precis sunt pe el o mulțime de bacterii, îi trece lui prin minte.

Conduce acum pe autostrada care iese din oraș. Pe margine sunt becuri electrice. Jon experimentează cât poate să-și țină răsuflarea de fiecare dată când trece prin dreptul luminii. Își imaginează că de fiecare dată când își ține respirația salvează mii de oameni de chinurile torturii. A citit el niște chestii într-o carte împrumutată de la bibliotecă. Deținuții sunt ținuți mai întâi cu capul într-o găleată cu apă rece ca gheața. Apoi li se pune un electrod cu curent electric pe limbă. Sau ca în pozele alea dintr-o revistă. Atârnați de tavan cu urina ce li se scurge pe picioare. Încearcă să-și imagineze cum o fi să stai agățat așa. Reușește să-și țină respirația doar atât cât trece de șapte stâlpi cu becuri. Nu e cine știe ce. Ar trebui să se antreneze și să fie în stare de mai mult.

Pădurea din jurul lor e deasă și întunecată. Drumul e lung, curbele largi. Parcă te-ai afunda într-un puț. Sau într-un tunel descoperit. Sau în valea adâncă a unui trenuleț machetă.

— Cum te cheamă?

Din vocea ei răzbește o oarecare plictiseală.

— Jon.

Lui i se pare că ea e puțin nedreaptă cu el. Doar nu el i-a cerut să-l ia în mașină. Nici nu-i trecuse prin cap așa ceva. A vrut numai să-i dea o

mână de ajutor crezând că nu găsește vreo adresă.

Ea apasă pe accelerație. Intră într-o curbă, capacul cutiei de la bord se deschide singur. El vede iar ochelarii de soare. Perechea dinspre el are sticlele mari, rotunde și groase într-o ramă de plastic. Îi ia și și-i pune la ochi. Sunt prea mari. Îi simte cum îi alunecă pe obraz. Ea îi aruncă o privire, dar și-o mută repede spre drum. Luminile becurilor se văd verzui prin sticla ochelarilor.

Brusc i se face greață. Stomacul i se strânge. Gura i se umple de salivă. Abia se ține să nu vomite.

— Poți să oprești? zice el.

— De ce? întreabă ea.

— Îmi vine să vomit.

Ea mai merge puțin, trage pe dreapta și oprește.

Sunt la marginea unei miriști. Jon deschide ușa mașinii și se grăbește să iasă.

Vibeke vede o față cunoscută în mulțime. Una dintre cele două femei de la serviciul social care participaseră la ședința de planificare culturală. Când le-a văzut prima oară i s-au părut ca două găini bătrâne. Cea pe care o vede acum e machiată puternic. E împreună cu un bărbat. El are părul rar și cărunt, e scund și îndesat. Arată de parcă ar dansa swing. Râde. Nu se poate dansa în înghesuiala aia. Bărbatul bea apă dintr-un pahar. Aha, e rândul lui să conducă, se gândește ea. Se uită după Tom. Stă la bar cu spatele la ea. Vede că și-a luat o bere și s-a aplecat peste tejghea vorbind cu barmanița. Face uz de tot corpul să se poată face auzit în haosul ăla. Gesticulează puternic cu mâinile. Probabil că-i spune un banc sau ceva, gândește ea. Îi face bine să-l privească fără ca el s-o observe. E bine să-i dea libertate, să țină cont de faptul că ei doi sunt două persoane diferite, meditează ea.

— A, bună! zice femeia de la serviciul social. Uite, ți-l prezint pe Evald. E iubitul meu.

Au ajuns chiar în fața ei fără ca ea să-i fi observat. Nu s-ar fi gândit ca femeia să intre în vorbă cu ea. Nu stătuseră de vorbă niciodată mai înainte. E amețită bine. Bărbatul ei zâmbește spre Vibeke.

— Ești nouă pe-aici? întreabă el aplecându-se puțin în față.

Femeia privește fix într-un loc sau poate la Vibeke și zâmbește mecanic. Vibeke încuviințează din cap. Sunt oameni cam la șaizeci de ani. Nițel cam bătrâni pentru un loc ca ăsta cu muzica dată la refuz. Sau poate că ar trebui să-mi revizuiesc părerea despre oamenii în vârstă, își spune ea în gând. Se scuză zâmbindu-le, arată spre tejgheaua barului și o pornește înspre Tom strecurându-se cu greu printre oameni.

Femeia îi dă niște șervețele de hârtie dintr-un pachet. El s-a șters la gură cu mâneca de la jachetă când a vomitat afară. Își simte gura și fața uscate. Stă puțin buimac cu hârtia în mână. Se simte întotdeauna mai bine când răul de mașină a trecut. Ea pornește mașina și cotește pe drum, dar conduce mult mai încet acum.

— Ai o chestie cu ochii, spune ea.

— Da, răspunde el.

Tac amândoi. El uitase de clipitul ăla. Și mereu îi aduce cineva aminte de asta, gândește.

Și-ar fi dorit să sufere de ceva ce nu se vede. Ceva ascuns sub haine sau poate înăuntrul lui.

— Ei, asta e, ce să-i faci? zice ea.

Da, se gândește el. Asta e. Se uită în față pe drum, simte mușchii din jurul ochilor cum se contractă și se relaxează mai repede ca gândul, iarăși și iarăși. Nu mai încearcă să-i oprească. Se răsucește în scaun, lasă capul în piept, ridică picioarele atât cât să nu murdărească scaunul cu bocancii. Își închipuie că e pasager într-o cabină spațială pe drum spre o altă planetă.

— Nu dormi! Dacă eu nu pot să dorm nu trebuie nici tu să dormi, zice ea.

El deschide ochii și o privește dintr-o parte. Glumește, gândește el. O întreabă de ce nu poate să doarmă. Ea îi răspunde că n-are idee. Asta e! Parcă mi-ar lipsi ceva când închid ochii, zice ea. Nu. Nu se simte obosită.

— Cu mine nu se întâmplă niciodată așa, îi zice el. Mama spune că omul poate dormi exact atunci când dorește dacă știe să se relaxeze în mod corect.

El închide ochii din nou. Ea continuă să vorbească. El se gândește că lumina și punctele roșii pe care le vede sub pleoape sunt o galaxie încă nedescoperită. Să se oprească pe una dintre ele? Sau să meargă mai departe la luptă? Să se pregătească pentru o bătălie interstelară? O luptă extrem de

puternică... Îl apucă o mâncărime în ceafă, dar nu se obosește să se scarpine. Ea fredonează un cântecel. Îl cam enervează, dar se decide s-o ignore. Va face uz de puterea lui de stăpânire. Nava lui spațială explodează într-o furtună stelară, el se împrăștie ca o pulbere cosmică.

— Ce muzică bună au! zice Tom.

Ea aprobă din cap. Barmanița îi întinde o halbă de bere, ea scoate banii și plătește. Halba lui e aproape goală. Vede cum degustă spuma, care i se topește pe buze. Ochii îi sunt mari și cam ciudați. Cu urme de secreție gălbuie la cozi. Gura cu buze subțiri pare totuși blândă și caldă. Ea se întoarce și se sprijină cu spatele de tejgheaua barului. El se uită în restul de bere din pahar, o șuviță din părul blond îi atârnă în jos și-n sus pe obraz parcă ar spune un da. Ea își imaginează că sunt împreună și aleargă în piața unui oraș mare, sau pe o alee largă cu pietriș, sau pe un loc cu șine de cale ferată abandonate. El o ridică în aer și se învârtește odată cu ea, râd amândoi de fericire și în jur e liniște și pace. Își pleacă privirea și privește în podea. Ceva înăuntrul ei îi spune că ar trebui să-i povestească lucrurile astea, dar nu știe de ce simte totuși o reținere. Dar mai bine să nu stric momentele astea frumoase cu palavrele, se gândește ea.

Podeaua este din lemn. Pare veche. E rașchetată și lăcuită într-un roșu închis. Cizmele lui sunt negre și au tălpi grosolane. Deodată cineva o îmbrâncește dintr-o parte și ea își pierde echilibrul, e aruncată înspre el. Geanta îi cade pe jos și se pomenește cu capul la pieptul lui. Antebrațul i se îndoaie spre coapsă. Îl atinge din greșeală sub abdomen și îi simte sexul erect. Se apleacă să-și ia geanta de jos. Se apleacă și el. Capetele li se ciocnesc. El o apucă de bărbie și-i întoarce fața spre el. Ochii lui o privesc intens.

— Te-ai lovit?

Ea scutură din cap, clipește și ridică ochii spre tavan.

— Ce-i? întreabă el.

Ei i se pare că vocea lui pare îngrijorată.

— Oh, mă gândesc la atât de multe lucruri, zice ea șoptit.

Simte că e gata-gata să-i povestească ce i-a trecut prin cap mai devreme. Pur și simplu să-i spună tot. Să-i descrie liniștea pe care o simte. Ce mult înseamnă faptul că el este acolo, cu ea. Cât de mulțumită este să constate asta.

— Ce-ai zis? se apleacă el asupra ei. Vorbește mai tare!

Nu e momentul potrivit, își dă ea seama. Trebuie să aștept, își spune. Vibeke, nu trebuie să distrugi ceva ce abia s-a înfiripat. De data asta trebuie să fiu atentă. Pot să mă abțin, sunt sigură că am să reușesc. Deocamdată să ne rezumăm la apropierea tăcută dintre noi până vom putea-o exprima prin cuvinte.

— Mă deranjează fumul, spune ea și-l privește de parcă ar încerca să-i spună din ochi ce gândește. Nu sunt obișnuită cu așa o fumăraie!

Jon se trezește din cauza jetului de aer cald ce-i vine în față. Miroase ciudat și el deschide ochii. Femeia cu haine albe este aplecată deasupra lui și el înțelege că de fapt suflarea ei o simte peste față. Mașina e oprită. Afară e întuneric beznă. Zăpada lucește slab. Ochii i se obișnuiesc cu împrejurimile după ce îi deschide din nou. Se vede destul de bine, se gândește el.

— Ți-a curs salivă din gură pe scaun, zice ea.

Vocea îi pare obosită. Lui i-a înțepenit corpul de parcă ar fi dormit o bună bucată de vreme. Își simte gura uscată. Se șterge pe bărbie, în stânga, apoi pe gât cu șervețelul de hârtie pe care îl ține încă făcut cocoloș în mână. Saliva rece se îmbibă în hârtie.

— Niciodată nu mi s-a întâmplat așa ceva, zice el. Am stat mult aici?

Vrea să știe cât timp o fi adormit. Dacă n-a dormit mult, nici n-a apucat să vorbească prea mult. Știe că are obiceiul să vorbească în somn câteodată. N-avea chef ca ea să-l fi auzit. Se căznește să-și oprească clipitul involuntar.

— Nu știu.

Ea își scoate o țigară din pachetul de pe bord, o aprinde, își lasă capul pe spate, pe spătarul scaunului. Suflă fumul de țigară în rotocoale și privește absentă pe drumul din fața mașinii. Căldura merge, se aude un susur de radiator. El se simte de parcă s-ar afla într-un glob de sticlă. Vibeke i-a dat un mic glob de sticlă, unul cu adevărat vechi pe care îl avea de la mama ei. Aceasta îl primise când era mică de la bunică-sa. Îl are acasă pe noptieră. Când îl întorci cu susul în jos vezi cum cade peste niște minuscule căsuțe o pulbere albă ce imită zăpada.

— Un sfert de oră, cred. Plus, minus câteva minute. Vrei o țigară?

El se întreabă ce naiba o vrea să spună cu asta, doar îl vede că e un copil, doar ce i-a zis că face mâine nouă ani. La școală le-a spus că poți să mori din cauza fumatului. El a întrebat-o pe Vibeke dacă e adevărat. Ea i-a

răspuns că așa este. Unii trebuie să moară când le vine rândul. Și în locul lor vin alții care trebuie să se bucure și ei de viață.

— Și mama fumează, zice el.

— Îți cade părul de la țigări, zice femeia zâmbind și arătând spre părul ei scurt și țepos ca de arici.

— Maică-mii nu-i cade. Ea are părul negru și lung până la brâu. *Am un păr ca de cal, Jon.*

El se gândește dacă nu cumva poți să inhalezi mai puțin fum dacă inspiri pe gură și expiri pe nas. Oricum n-are nici un gust.

— Mama ta are și un diamant micuț în nas, nu-i așa? spune acum femeia.

— Da, așa e. Nu e original, dar e o imitație reușită. Mi-a spus că o să-și cumpere un diamant adevărat când o să ajungă bogată. O cunoști pe mama?

— A, nu! Dar eu sunt clarvăzătoare!

— Ce mai e și asta?

— Adică pot vedea lucruri în capul meu. Chestii despre oameni străini și câte și mai câte. Chestia asta e un secret al meu, să știi.

El nu o crede, dar nu zice nimic.

Ea trage un fum din țigară și apoi i-o întinde și lui. El ridică mâna și o apucă între degetul mare și arătător. Ea își ține mâna deasupra mâinii lui. El o pune între buze și trage un fum. Simte un miros de cremă de mâini de la degetele ei. Pufăie stângaci. În față îi apare un mic norișor. Nu tușește. Nici nu se îneacă așa cum se aștepta. Ce naiba, te pomenești că se apucă de fumat? Ea își retrage mâna și îl privește. Își aprinde o nouă țigară. Se apleacă pe spate și la fel face și el. Privesc amândoi înainte, dincolo de geam, la zăpada de afară. N-a trecut nici o mașină pe acolo între timp. Jon ține țigara între degetul mare și arătător. Într-o bună zi, când va fi mare, își va lua și el carnet de conducere.

Vocalista trupei zice ceva la microfon cu voce adâncă. Și-au încheiat recitalul serii. Lumea aplaudă și fetele își strâng instrumentele. Cineva pune un CD cu muzică lentă, un fel de jazz, îi trece lui Vibeke prin minte. Fata cu părul roșcat înfășoară basul într-un etui căptușit cu blană de oaie. Vibeke trage cu ochiul spre Tom care, cu ochii închiși, soarbe dintr-o nouă halbă. Stă cu spatele întors spre bar. Ea îl întreabă la ce se gândește. El nu dă semne că ar fi auzit-o. Ea se apleacă înainte, se ridică un pic pe vârfuri și repetă întrebarea în urechea lui.

— Mă gândesc că o să vină vara, zice el fără să deschidă ochii.

Ea simte cum o inundă bucuria. Și ea se gândește tot la asta. Nu știe cum arată locurile alea în timpul verii. Nu le-a văzut decât acoperite de zăpadă. Se întreabă cum o fi când e cald și soare și muntele se umple de culoare. Să stea afară și să citească la umbra unui pom. Ea îl privește din nou, îi place să-l vadă cu ochii închiși de parcă s-ar afla într-o lume a lui. El ar putea sta alături de ea într-un scaun. Cu ochelarii pe nas. În mod sigur folosește ochelari când citește. Rotunzi cu rame metalice. Oare citește

repede sau mai încet, are ea chef să-l întrebe. Ritmul în care citește omul, își zice ea, are de-a face cu persoana respectivă, cu felul în care vede viața.

Un zgomot o face să privească spre intrare. Ușa e deschisă, cineva își ia la revedere și se îmbrățișează. Altcineva închide ușa. Nu trece mult și iarăși se deschide. Acum îl vede pe tânărul de la bar. Se apleacă deasupra unei fete blonde, îi șoptește ceva, ea râde. Nu pare să aibă mai mult de șaptesprezece ani.

Femeia de la serviciul social își ia iubitul de mână și se ciocnește cu fata blondă. Aceasta nici n-o bagă în seamă. Mulți s-au grăbit să plece după ce trupa a terminat de cântat, dar au rămas totuși destui. Bărbatul îi face femeii loc să iasă. De abia atunci femeia se înfofolește în hainele groase, de parcă n-ar fi știut cât de frig e afară. De parcă ar gândi cu încetinitorul și n-a apucat să se pregătească îndeajuns. Vibeke se gândește că el o va conduce acasă cu mașina. Un sentiment plăcut, să pleci împreună cu cineva dintr-un loc. Îl privește pe Tom. Stă la fel, sprijinit de tejghea, cu ochii închiși. Respiră adânc pe nas. Îl admiră că se poate relaxa în felul acesta. De parcă doarme la comandă. Are chef să fie alături de el în pat, să stea întinsă alături de el, privindu-l doar.

— Ce facem noi aici? zice ea și simte dorința să-l mângâie pe păr.

Totuși își retrage mâna la timp. Nu vrea să se bage cu forța în viața lui. Nu. Niciodată nu trebuie să forțezi lucrurile.

— Hai să plecăm, zice ea.

Vorbește tare, din stomac. Vocea pare adâncă și senzuală. El se răsucește spre bar. O halbă nouă e acolo pe un plastic cu reclama unei renumite trupe locale.

— Stai să termin de băut asta, zice el.

Ridică paharul plin de jumătate. Se uită la ea și face gestul că ar ciocni. Privirea lui pare tulbure. Poate că nu e prea normal la cap, îi trece ei prin minte. El ia o înghițitură și se linge pe buze aruncându-și privirea dincolo de ea la lumea care se pregătește de plecare. Muzica se aude în surdină. Fata de la bar așează paharele curate în niște stative deasupra capetelor lor. Se ciocnesc ușor unele de altele. Cineva mișcă scaunele pe podea. Scaunul de bar de lângă el se eliberează. Ea se cocoțează pe el.

Fumul de țigară miroase altfel când îl produci singur, gândește Jon. Întoarce capul doar o idee și se uită la femeia cu părul scurt de alături. Când nu vorbește seamănă cu un bărbat, cu pomeții proeminenți. Bagă de seamă

că ea își strânge și apoi își destinde fălcile într-un fel ce seamănă cu pulsul inimii. Face și el ca ea să vadă cum este, strânge puternic maxilarele. Nu-i prea iese figura. Îl dor fălcile și face câteva grimase să-și destindă gura. Ea se răsucește și se uită la el. Dar continuă cu mișcările alea din fălci. Nu cred că e conștientă de asta, îi trece lui prin cap. Își amintește de un program la televizor cu niște șopârle din deșert care executau aceleași mișcări bizare din fălci. Îi vine în minte vocea comentatorului spunând că este un semn că se pregătesc instinctiv de atac. Închide ochii ca să n-o mai privească. Aude aparatul de încălzit cum bâzâie ușor. Se decide să enumere în gând toate numele de constelații pe care le știe. Numără rar. Când le-a epuizat deschide ochii. Ea se uită spre dreapta pe geamul mașinii dinspre partea lui. A terminat cu fălcile. Acum pare doar foarte obosită. El se răsucește și-i urmărește privirea. Nu e nimic de văzut acolo. Pădure cât cuprinde.

— La miezul nopții, în mijlocul pădurii, pe un drum pustiu!

Se uită spre pădure când spune asta. Termină propoziția și își mută privirea spre el.

— Nu departe de aici e orașul și la intrarea în el e o benzinărie, spune el. Dar nu e cazul să mergem acolo pentru mine. Maică-mea trebuie să fi venit acum acasă, sunt sigur de asta.

— Maică-mea, maică-mea, îl imită ea cu voce de copil.

El se gândește la unul dintre clipurile muzicale pe care le văzuse acasă la fata aceea. Fata care cânta se afla într-o mașină condusă de un bărbat. Erau într-o țară străină, poate pe o insulă italiană. Au condus toată după amiaza și se lăsa seara când s-a văzut în zare o clădire pe un deal. Drumul era din ce în ce mai prost, într-un final apărea filmată una din roțile mașinii înfundată în noroi. După multe eforturi s-au eliberat din băltoacă și au condus mai departe spre o clădire înaltă cu o firmă veche pe care scria Hotel. Hotelul era cenușiu și părea nelocuit. Nu se vedea nici o lumină și părea lăsat în paragină. Dar când cântăreața și bărbatul au intrat înăuntru cu valizele au fost primiți de niște oameni în uniformă. Aici se termina clipul.

— Aveți scutere de zăpadă pe aici? îl întrebă femeia.

— Da, îi răspunse Jon.

— Atunci de ce nu le folosesc oamenii? Ar fi foarte practic. De când sunt aici n-am văzut nici unul pe scuter.

— Habar n-am de ce, îi zice el.

— Dar de ce nu le-or folosi dacă tot le au? insistă ea cu mirare.

El își amintește scuterele de zăpadă pe care le-a văzut parcate în spatele caselor. Cel mai adesea sunt lipite de perete și acoperite cu o prelată. Toate stau pe partea dinspre pădure a casei, poți să pui un picior pe scaun și celălalt pe patină, să tragi de sfoară și să pornești în poziția aia la drum. Pe jumătate în picioare, alunecând prin zăpadă spre pădure. Câteodată îl trezea noaptea zgomotul făcut de vreun scuter care pornea. Sau care se oprea. De parcă ar fi auzit o pușcă mitralieră, se gândește el.

— A, ba da. Mulți le folosesc. Dar noi n-avem scuter. Lui Vibeke nu-i place să fie afară în zăpadă. Eu, însă am patine. Cunosc un vecin care a câștigat concursul scandinav de patinaj înainte de război. Are și acum într-o ladă, în pivniță, patinele pe care le-a purtat la concurs.

— Hai să mergem, zice Tom și pornește spre ieșire.

Vibeke ar fi vrut să treacă mai întâi pe la toaletă. Localul s-a golit aproape de tot. Vede că stratul de vopsea de pe pereți e neregulat. Cineva a aprins lumina din tavan. Murdăria și stratul gros de praf de pe șipcile de lângă podea se văd foarte bine acum. Tom merge în fața ei, iese pe ușă și o ține deschisă pentru ea în timp ce-și aruncă privirea pe stradă. Ea își ține gulerul paltonului pe lângă gât și pipăie cu degetele după mânuși și geantă.

În spatele lor ies și alții. Aude ușa barului cum se deschide și se închide. Apoi pașii pe trotuar.

Gerul îi pișcă obrajii. Strada e acoperită de nămeți. Peste drum e parcată o camionetă parțial deszăpezită.

Ea stă pe loc o clipă și ascultă liniștea din jur. Ar vrea să-i spună: „Ia ascultă, ce liniște e!”. Privește cerul întunecat, fără stele. Probabil pentru că e înnourat. El se îndreaptă spre mașină. Ea observă că părul lui e tăiat strâmb la ceafă.

— Vreau să merg la toaletă, zice ea.

Tom se oprește gâfâind. Ea se întoarce și vrea să intre înapoi în bar. Dar ușa e închisă. Bate. Tom, la câțiva pași de ea, se uită pe drum. Spinarea lui are o ușoară curbură în partea superioară. Ea simte frigul la gât. O mașină iese din parcare. A fost parcată cu botul înspre cafenea. Stopurile se sting și mașina cotește spre șosea. E mașina poliției. Un model mai vechi, cu caroseria pătrată.

Barmanița îi deschide ușa și o ține puțin crăpată cu mâna dreaptă. O întreabă ce vrea. Vibeke îi spune că a uitat să meargă la toaletă, au ceva de condus până acasă. Fata aprobă din cap înainte ca Vibeke să-și termine explicația și-i face loc să intre. Vibeke observă cum fata se uită în direcția lui Tom.

Gândește-te la zece lucruri frumoase, își spune așezată pe colacul closetului. Podeaua e din plăci de gresie, verzi și albastre. Lângă chiuvetă, coșul de hârtii e plin ochi. Multe au căzut pe jos. Pe una dintre ele sunt urme de ruj, cineva și-a ștampilat buzele pe hârtie. Ea își trece pieptenul prin păr de mai multe ori. Așa e foarte bine, își zice în sinea ei, privindu-și în oglindă părul negru și bogat. Zâmbește. Da, așa e într-adevăr foarte bine.

Când iese de la toaletă, Tom și tânăra de la bar pălăvrăgesc într-un colț al tejghelei. Are fiecare un păhărel cu băutură în față și vorbesc în șoaptă. Vibeke trece de micul podium pe care cântase trupa. Acuși se va întoarce și va da cu ochii de mine, se gândește ea. *Ce frumoasă ești!* Nu aude ce-și spun cei doi. Se îndreaptă spre ei. Fata o salută din nou și o întreabă dacă vrea ceva de băut. Vibeke refuză politicos cu o mișcare din cap. Simte un pic de greață și își spune în gând că a fumat probabil prea mult. Stă în picioare lângă Tom. Tânăra îi povestește despre un concurs de pescuit pe un lac înghețat din apropiere. Se numește „Apa Mare”. Vibeke a mai auzit despre apa aia. Cineva la serviciu vorbise despre asta. Nu se poate vedea de la șosea, deși nu e departe de acolo. Văzuse mereu mașini parcate într-un anume loc, probabil în apropriereа locului de pescuit. Tom vorbește despre undițe și cârlige și tehnici de pescuit. Ei nu i-ar fi trecut prin cap că pe el îl interesau astfel de lucruri.

Se uită în tavan. Un ventilator e agățat drept în mijloc. E oprit. Tavanul e din șipci late de lemn, vopsite maroniu. Pe canturi șipcile sunt negre, mai înguste și din metal.

Femeia cu părul scurt a adormit. Cu gura închisă. O avea proteză dentară? se întreabă Jon. Lui nu-i mai este somn. Nu știe ce să facă acum. *Acum am să închid ușa, doar ești băiat mare. De ce să-ți fie frică de întuneric? Întunericul nu e periculos. Dacă ți-e frică de ceva atunci e ceva dinăuntrul tău. Jon, trebuie să-ți folosești energia rezonabil. Dacă alegi frica, atunci ți-e frică. Dacă o înlături, te lasă în pace. Acum închid ușa. Noapte bună!* El privește pădurea în depărtare. Ochii s-au obișnuit cu întunericul. Copacii dinspre drum se văd desluşit. I se pare că a trecut mult timp în care n-a clipit deloc din ochi. Poate că m-am vindecat, speră el în gând. Tocmai acum, ce chestie! În zăpada din jurul mașinii vede niște adâncituri, își închipuie că sunt urme de la cine știe ce animal.

Vibeke pornește spre ieșire. Deschide ușa și iese în stradă. Așteaptă o clipă până aude cum ușa se închide în urma ei. Becurile de pe stradă s-au stins. Așa e prin locurile astea, luminile străzii se sting după miezul nopții. Doar indicatoarele cu neon, vitrinele magazinelor și becurile reclamei la o bancă mai sunt aprinse. Pe întuneric, lucrurile arată cu totul altfel. A citit fraza asta într-o carte. Nu știe în care. Se gândește că dacă ar reveni ziua în locul ăsta nu ar fi sigură că l-ar recunoaște. Își scoate din buzunar mănușile cu un deget, le trage pe mâini, înfășoară fularul bine în jurul gâtului. Lăsându-l singur îi dovedesc mai multe despre mine decât dacă aș fi rămas cu el. Eu sunt un tip de om care îngăduie relațiile lui cu alți oameni, doar eu singură nu pot să-i satisfac toate nevoile. Și nici el mie, dacă e să fim cinstiți și drepți. Merge la mașină. Vântul bate în rafale, învolbură pe ici, pe colo zăpada. Credea că găsește mașina închisă, dar portiera s-a deschis imediat ce a tras tare de clanță. S-a urcat înăuntru.

El ridică încet capacul deschis al cutiei de la bord. Îl sprijină cu mâna stângă să nu facă zgomot. Îi este foame. Adesea se trezește noaptea să mănânce. Acasă, întotdeauna lumina e aprinsă pe coridor. Se vede bine până sus pe scara interioară. De parcă Vibeke ar uita mereu să stingă becul. Obișnuiește să meargă la bucătărie. Își taie felii de pâine și le unge cu unt. Pune apoi totul la loc, strânge firimiturile rămase și le pune în coșul de gunoi. Stă la masa din bucătărie și privește pe fereastră în timp ce mănâncă. Cel mai mult îi place când ninge afară. Deschide uneori radioul și-l dă foarte încet. Ascultă programele de noapte, dorințele muzicale ale oamenilor, vocile ușoare și calme. Se uită iar la femeie. Încă mai doarme. Găsește în cutia de bord câteva chitanțe și alte hârtii de la o societate de

asigurări, câteva foi cu emblema parcului de distracții în colțul drept de sus. Vede și o carte poștală. O poză cu o ușă la intrarea într-o casă. Flori roșii de o parte și de alta a ei. Prin fereastră, pe o masă maronie, se zărește o vază galbenă cu niște spice de grâu uscate. Pe spate e scris ceva într-o limbă pe care el n-o înțelege. În fundul cutiei este un telefon mobil. Îl ia și vede că funcționează. Poate că e bine s-o sune pe Vibeke. Sigur că a venit acasă acum, tortul e gata și ea a adormit. Dacă o sună o va trezi din somn. Și, pe deasupra, ei nu-i place deloc să vorbească la telefon. *Vreau să văd fața celui cu care vorbesc*. Când este acasă după-amiaza și sună telefonul, ea îi cere lui să răspundă. Apoi îl întreabă cine era și ce fel de intonație avea în voce. Ce a spus când a auzit că ea nu e acasă. Câteodată, după o vreme, îi suna pe cei care o căutaseră. *Nu trebuie să-i lași pe alții să-ți dirijeze timpul*. El închide telefonul și-l pune la loc. Dacă ar fi sunat, ea s-ar fi mirat că sună cineva în toiul nopții. Mai mult ca sigur că ea îl credea adormit în patul lui. Găsește și niște bani, doar câteva monede în cutia aia. Evită să le atingă, să nu facă zgomot și s-o trezească pe femeie.

În mașină pare mai cald decât afară, poate din cauză că nu se simte cum bate vântul. Dar gerul se face simțit destul de repede. Nu vine pe furiș, cum se spune, ci e acolo cu toată tăria. O înconjoară din toate părțile. Înghet bocnă dacă stau aici nemișcată, îi trece ei prin cap. Se decide totuși să stea acolo și să-l aștepte, fie ce-o fi. Stau aici, tăcută și aproape de el. E așezată cu spatele la intrarea în bar și nu-l va vedea când vine. Închide ochii și lasă capul pe spate, se constrânge să se relaxeze. Se întreabă în sinea ei ce vrea el să-i dea de înțeles lăsând-o să aștepte acolo în frig. Poate vrea să-i testeze limitele, se gândește Vibeke. Și ce rost are să se folosească de metodele astea, doar n-ar fi mare lucru s-o întrebe verde-n față! Să facă uz de cuvinte, ce naiba! Gândul ăsta i se înfige ca un ghimpe deasupra sprâncenei stângi. Duce mâna la frunte exact acolo unde simte durerea, dar n-are rost să maseze locul. E prea delicat.

Apoi îi aude pașii cu o secundă sau două înainte ca el să deschidă portiera mașinii. Ea tresare. Se pregătise să-l aștepte timp îndelungat și uite-l că a și venit.

El îi aruncă o privire rapidă, se uită la bord, pe scaunele din spate, pe jos, la picioarele ei, pe lângă schimbătorul de viteze, la pedale. De parcă ar verifica dacă totul e la locul lui.

Nu scoate un cuvânt, dar începe să se pipăie pe buzunarele jachetei. Vibeke își aduce aminte că așa făcuse și când se întâlniseră la parcul de distracții. Într-un fel îl recunoaște. Ea îl vede dintr-un unghi din care el nu se poate vedea vreodată. El se ridică de pe scaun și se caută în buzunarele de la spatele pantalonilor, dar nici acolo nu găsește nimic și se așează din nou. Încă o dată își trece mâna peste piept, de data asta peste cămașă. Și acolo găsește cheile mașinii. Nici de data asta nu zice nimic. Nici ea nu spune nimic. Ea închide ochii în timp ce el răsucește cheile în contact și mașina pornește. Căldura începe să meargă. El dă înapoi, schimbă viteza, depășește cafeneaua în care luminile s-au stins. Răsucește brusc volanul când intră în sensul giratoriu și mișcarea o aruncă aproape peste el. Se sprijină cu mâna de spătarul scaunului lui și se îndreaptă de spate.

El vrea să închidă cutia de bord. Capacul se proptește într-o bomboană galbenă. O fi căzut dintr-o pungă pentru că e plină de praf, totuși o pune în gură și suge. Are gust de unt. Își aduce aminte de un ritm pe care l-a învățat mai demult, să bați darabana cu palma și cu degetele într-un fel anume cât de repede poți. Cel mai bine merge să bați în ceva tare, dar el încearcă figura pe pulpa piciorului ca să nu facă zgomot. Încearcă să facă asta cu amândouă mâinile odată, dar bătaia devine prea lentă. Vrea să întețească bătăile, simte o apăsare în partea stângă a frunții.

Tom pune faza lungă, fluieră ușor, aruncă un pachet de gumă de mestecat pe bordul mașinii și-o întreabă pe Vibeke dacă vrea și ea. Ea refuză din cap. Au ieșit deja din oraș. El îi povestește cum la parcul de distracții au lăsat odată un carusel să meargă o vreme cu niște fete care se dădeau în el. Mare năzbâtie, zice el și râde.

— Hei, ce faci acolo?

Vocea ei se aude surprinzător de puternic. Jon se oprește din bătutul darabanei și se uită la ea. Ea stă cu capul dat pe spate de parcă încă ar dormi și-l privește printre pleoapele întredeschise. El îi răspunde că

exersează niște ritmuri. Ea nu-i răspunde. Jon îi spune că e greu să faci asta cu ambele mâini, dar că el încearcă uneori din curiozitate. Se oprește din explicație, ar vrea să o întrebe ce părere are ea. Dar ea privește absentă pe drum. El îi urmărește privirea.

Au ajuns acum la marginea unui câmp. Dincolo de el e dealul, apoi pădurea. Vibeke recunoaște drumul, care i se pare mai scurt acum, la întoarcere. Tom pare că prinde mai mult curaj la vederea drumului drept, aparent nesfârșit. Accelerează. Farurile de fază lungă formează un fascicol deschis și alb în întunericul din fața lor. Drumul se lărgește din ce în ce mai mult. Universul e în expansiune. Este titlul uneia dintre cărțile pe care le are în biblioteca de acasă, ceva științific, despre fizică. Nu a apucat să o citească, întotdeauna găsește un roman mai bun de citit. Trebuie să discute despre asta cu Tom odată. Când e vorba de fizica modernă, e tufă de Veneția, dar e un subiect interesant după părerea ei.

Jon e orbit de farurile mașinii care apare pe șosea. Își întoarce privirea într-o parte, dar, când mașina se apropie, vede că are roți mari și este mai înaltă decât un automobil obișnuit. E o mașină militară, se gândește el. Peste câteva secunde intrăm în raza ei de lumină și ne vor vedea clar. El se face covrig pe scaun, își ascunde capul între genunchi. Dușmanul ne-a invadat și raza farurilor e combinată cu arma laser care ucide pe loc. Femeia se miră de reacția lui și îl întreabă ce naiba i-a venit. El nu apucă să-i răspundă. Mașina trece în viteză pe lângă ei.

— Ai văzut? zice Tom.

Vibeke nu înțelege la ce se referă.

— Mașina pe lângă care am trecut acum.

— Da. Și ce-i cu asta? Nu cred că era poliția, zice ea.

Nu înțelege de ce vocea lui sună iritată.

— Dar ai văzut că era cineva înăuntru, nu?

— Ei, și? Poate era cineva care vrea o clipă de liniște. Sau poate au avut chef să asculte în pace niște muzică clasică.

Îl privește. El privește țeapăn drept înainte. Ea îl compătimește pentru că arată ca un om hăituit. Ce mult ar vrea ca el s-o lase să-l ajute!

Jon nu mai aude zgomotul mașinii care a trecut pe lângă ei. Și el, și femeia de lângă el așteaptă să se facă liniște. Și o aude mormăind ceva.

— Secătura dracului, zice ea mai mult ca pentru sine.

Femeia cu părul scurt își aprinde iarăși o țigară și trage adânc din ea de mai multe ori. Mișcările îi sunt foarte încetinite și mâinile îi tremură puțin. Mașina se umple iar de fum. Dă drumul la motor, pune ambele mâini pe volan și o ia pe șosea. Una dintre roți patinează pe zăpadă înainte de a porni.

Vibeke privește pădurea întunecată, drumul, curbele, încearcă să-și dea seama cât mai au de mers. Tom mormăie un cântec ce pare că nu se mai sfârșește. După fiecare refren bate de două ori cu degetul arătător în volan. Ea îi studiază corpul, fața. Are urme de pastă de dinți în colțul gurii. N-a observat asta până atunci. Încearcă să-și amintească dacă l-a auzit spălându-se pe dinți, poate că a făcut-o în rulotă înainte să plece. Simte o oboseală ce o învăluie plăcut și ar vrea să stea la pieptul lui, să doarmă acolo, să se trezească cu cineva cald alături.

— Cum îți vezi tu propriul viitor?

— Eh, dacă aș putea ști, zice Tom.

— Vreau să spun că în romane urmează întotdeauna un capitol numărul doi, o continuare a poveștii care a început.

— Da, așa speră tot omul.

— Și în povestea asta, în seara asta, cum crezi c-o să fie următorul capitol?

El oftează. Deschide gura să spună ceva, dar o închide la loc. Spune după un timp:

— Eh, tu știi la fel de bine ca mine că nu poate exista continuare la ceva ce nici măcar n-a început.

Se face liniște. Vibeke regretă că l-a întrebat. A fost prea directă și uite că el se simte presat și chiar invadat de nerăbdarea ei. O irită treaba asta pentru că a considerat totdeauna că intuiește când oamenii impun limite. Dar, uneori, nu-i așa, trebuie să riști, să iei o inițiativă.

— De multe ori se poate ca înlăuntrul tău să se întâmple lucruri de care nu ești conștient. O întâlnire poate pune lucrurile în mișcare și de-abia când începi să pricepi îți dai seama de schimbarea produsă. Omul trebuie să fie umil și să știe că lucrurile pot oricând scăpa de sub control.

Îl vede cum strânge maxilarele. Are ceva violent în expresie, se gândește Vibeke. Îi lipsește controlul asupra propriilor lui impulsuri. Ca, de pildă, atunci când o lăsase să aștepte în ger și el stătuse acolo la palavre cu tânăra de la bar. Poate că nu e chiar întreg la minte. Sau poate că se află

tocmai în acest proces de a-și stăpâni pornirile și se agață de fiecare mic progres făcut. Da, așa trebuie să fie, trage ea concluzia. Contradicțiile observate la el își au o explicație. Înțelegerea intelectului merge de multe ori mână în mână cu nebunia. Se gândește la cărțile pe care le văzuse în rulotă. Poate că peregrinarea asta cu bâlciul face parte dintr-un fel de program de reabilitare a persoanelor cu probleme psihice. Și femeia aia cu peruca albă pe care o văzuse acolo părea foarte ciudată.

Ea se uită la jaloanele de marcare a carosabilului, distanța egală dintre ele îi trezește în minte un fel de ritm. Se simte singură, dar puternică.

Femeia cu părul scurt îi spune să stea ca lumea pe scaun și să termine cu aiureala aia. Jon o privește. Ea fumează cu pasiune. Nu-l mai întreabă dacă vrea și el să fumeze. Poate că e totuși bărbat, și nu femeie, își zice el. Prea are nasul mare. Trage cu ochiul la pantaloni să vadă dacă nu cumva are vreo umflătură dinainte. Dar nu e posibil să deslușească ceva cu pulovărul ăla lung ce-i acoperă coapsele. Nici pieptul nu i se vede. Dacă are sâni, trebuie să fie minusculi, pentru că nici ei nu se văd.

— La ce naiba te uiți? îl întreabă ea sau el, cine mai poate ști?

— La nimic, răspunde el și se holbează la propriile-i mâini comparându-le pe furiș cu cele de pe volan. Parcă nici nu și le mai recunoaște acum.

Au ieșit din curbă și intră pe drumul iluminat ce duce spre oraș. Pe partea dreaptă poate vedea luminile bâlciului, roșii, galbene, verzi și albastre, liliachii și portocalii ca niște arcade spre cerul negru. La fel ca mărgelele de sticlă pe care le avea când era copil. Își aduce aminte de bilele de sticlă din buzunar și le pipăie cu mâna. Nu mai sunt reci acum, s-au încălzit. Ia una și o scapă discret în spatele ei, pe scaun, fără ca el să observe. Poate că o va găsi mai târziu și-și va aminti atunci de ea.

Au trecut de primărie. Biroul ei este pe partea opusă, nu i se vede fereastra de pe șosea. El reduce viteza, mașina își continuă lejer mersul.

— Să-mi spui unde vrei să te duc.

Ea nu-i răspunde imediat.

El accelerează iar.

— Mergi drept înainte. Nu-i departe, zice ea blând ca să nu-l provoace.

Jon se preface că e împins de o forță puternică atunci când mașina pornește. El își închipuie că e în nava lui spațială în drum spre infinit. Se uită la ea din nou. A început iar să-și contracte maxilarele alea, dar lui nu-i pasă. Își mută privirea pe drum, vede lumina becurilor autostrăzii, zăpada albă din fața mașinii. Se gândește că mașina este un robot programat astfel încât, orice ar fi, tot va găsi drumul spre casă.

Vibeke se uită pe geam, mașina alunecă pe lângă centrul alimentar și stația de autobuz. Se uită la vitezometru, are ceva viteză, dar mai mică decât cu puțin timp înainte. Se uită la casele întunecate, la mașinile parcate în parcările caselor, la perdelele trase. Vede un câine la o ușă, stă nemișcat și așteaptă să se deschidă. Pare încremenit de o veșnicie.

— Aici stau, zice ea și arată cu degetul când s-au apropiat de casa ei.

El oprește, dar lasă motorul să meargă. Ea se uită la ferestre. E o lumină foarte slabă în camera de zi, știe că vine din hol. Altfel, ferestrele sunt negre, casa pare goală, plantele de apartament nu rezistă acolo. N-a cumpărat încă perdele, aruncă vina pe faptul că n-a găsit ce-și dorește, dar de fapt nu-i place să aibă perdele. Doar strică liniile clare ale interiorului.

— Așa, aici. E mai plăcut înăuntru decât pare pe dinafară.

Nu-i e teamă de el, deși figura lui îi păruse ciudată cu doar puțin timp în urmă. El nu-i răspunde. Stă aplecat drept în față și se uită la volan. Apoi se răsucește spre ea și zice:

— Trebuie să plec. Să apuc și eu nițel somn până se luminează de ziuă.

Ea îl privește cu înțelegere și respect. Are probabil mult mai multe inhibiții decât apar la suprafață. Îi cercetează fața încă o dată, o ultimă dată, părul bogat.

— Ai grijă de tine, îi zice ea. Îmi promiți?

Ea spune asta apăsând pe fiecare cuvânt astfel încât el să înțeleagă că-i vorbește serios, nu doar așa, în glumă. El schițează un zâmbet vag.

Ea desface centura de siguranță și banda elastică se strânge și se rulează brusc. Găsește clapa neagră, o ridică și portiera se deschide cu un clic. Frigul îi atinge gleznele și se urcă spre pulpe. Împinge portiera și-și scoate picioarele afară din mașina cam înaltă și se lasă să alunece spre sol. Se răsucește apoi spre înăuntru și-și ia geanta pe care o avusese la picioare. El se uită undeva în fața mașinii.

Ea trântește portiera mașinii, dar nu destul de puternic. El se apleacă peste scaunul unde stătuse ea și trântește ușa încă o dată. Privirile li se întâlnesc înainte ca el să-și reia poziția în scaunul șoferului. Schimbă viteza și mașina pornește, accelerează după numai câțiva metri. Vibeke face câțiva pași spre casă. La colț se întoarce și se uită după el, stopurile roșii din spate lasă urme de lumină roz pe drum. El nu întoarce, ci conduce spre nord de parcă ar ști că va ieși în autostradă. Poate că a mai fost pe acolo și altădată și cunoaște drumul. Îi e ciudă că nu reușește să-și facă o idee clară despre el. Privirea lui părea atât de inteligentă! Deschide geanta și cotrobăie prin ea cu mâinile care i-au înghețat instantaneu. Apoi își aduce aminte că are cheile în buzunarul jachetei și le scoate.

Fac colțul ocolind primăria, trec de mica pădurice spre casa de cultură și terenul de sport. De fapt, nu e o pădure, doar niște mesteceni răzleți. Becurile bâlciului sunt aprinse, luminează într-o mulțime de culori în noaptea neagră. Jon se gândește că o colonie de extratereștri și-a făcut cuib acolo și luminile alea sunt unde radioactive care îi protejează de intruși. Ea parchează la marginea drumului, oprește motorul, dar lasă aparatul de încălzit să meargă. Își aprinde o nouă țigară și trage calm din ea privind în sus la lumini. Pare tristă, se gândește Jon. Luminile formează pete de culoare în zăpadă. Poți vedea petele, dar dacă vrei să le atingi ia-le de unde nu-s.

— Termin de fumat asta și te duc acasă. E-n regulă?

Ea zâmbește ușor. Pare tristă și când zâmbește. El se răsucește și se uită pe geamul din spate. Mesteceni și câte un pin ici și colo. O pungă de plastic cu niște sticle goale de bere într-o gaură în zăpadă. Niște resturi de lemn ars, cineva a făcut un foc acolo.

Vibeke își pune jacheta pe scaunul de lângă telefon, merge la baie și se așează pe toaletă. Se apleacă în față și-și pune coatele pe genunchi.

Viața e uimitoare, se gândește și zâmbește în sinea ei, clătinând ușor din cap.

O altă mașină ia curba dinspre primărie acum. Trece printre clădirea acesteia și casa de cultură. Este tot o mașină de teren, seamănă mult cu cea care trecuse mai devreme pe lângă ei când parcaseră la marginea drumului. Merge drept la intrarea bâlciului și se oprește. Farurile se sting, motorul tace. Din ea iese un bărbat cu haină neagră de piele și păr blond și creț. Trântește portiera, care nu se închide bine, o deschide și o trântește iarăși. Se oprește și stă pe loc, întoarce capul. Lui Jon i se pare că se uită la ei. Pare ușurat, se gândește Jon, merge țopăind.

Bărbatul se îndreaptă apoi spre poarta parcului de distracții și se pierde prin întuneric și printre mașini.

Femeia stinge țigara în scrumiera plină de mucuri și cenușă.

Trage cu coada ochiului la Jon, fără a-și întoarce capul. Nu vrea să mă vadă, îi trece lui prin minte. Își trece mâna pe la gură să se controleze dacă e curat. Simte că îl apucă clipitul ăla obositor. Nu are salivă pe buze.

Ea spune că maică-sa e acasă de-acum. Simte asta cu ființa ei, ce mai, mai mult ca sigur e acasă acum.

— Să te duc acasă?

Jon simte din vocea ei că nu prea ar avea chef să-l conducă.

— Nu-i nevoie. Mă duc pe jos. Nu e departe și știu drumul.

— Ești sigur că te descurci?

Jon îi răspunde:

— Da, mă descurc.

El coboară din mașină, ea închide portiera după el. Iese din mașină și trântește și portiera dinspre partea ei. Urmează o tăcere adâncă. Apoi se aude zăpada care îi scârțâie sub picioare. Femeia îi spune la revedere. Se uită după el cu capul aplecat într-o parte. Apoi se întoarce și trece cu pași mici pe sub portalul dincolo de care dispăruse bărbatul. Traversează locul viran. Într-o mână are peruca albă. Mătură pământul cu ea. Într-un final dispare în spatele unei rulote.

El tropăie din picioare. Se aude un zgomot ca un fel de ecou. Când încetează tropăitul își dă seama cât de liniște este. Poate că zgomotul se dilată la frig, se gândește el. Dacă vine un ger extraordinar de mare, planeta poate să explodeze din cauza sunetelor.

O ia pe o potecă cu zăpada bătătorită între primărie și centrul alimentar. Își închipuie că tocmai a aterizat pe planeta Pământ. Toți oamenii de aici au murit. Din cauza radiațiilor. El se grăbește să treacă de șirul de case și o ia la fugă pe drum. I-au înghețat urechile. Își dă seama că și-a uitat căciula undeva, doar o avea pe cap când a plecat de-acasă. Își acoperă urechile cu mâinile să le încălzească. Se abține să-și arunce privirea spre pădure. Când e singur, are întotdeauna impresia că de acolo îl pândește cineva.

Vibeke intră în dormitor, pune ceasul să sune trăgând de un buton. Evită să vadă ce oră este. Dacă știe cât mai e până va trebui să se trezească nu va reuși s-adoarmă. Pune ceasul pe podea. Jaluzelele sunt trase. Așa au fost toată ziua. Se dezbracă și se gândește că acum va adormi. Dă plapuma la o parte, se întinde pe spate, se acoperă și strânge plapuma pe lângă corp, își înfășoară picioarele cu ea. Se concentrează să respire adânc și lent, folosește o tehnică pe care a învățat-o la un curs. Îl organizase pentru salariați firma la care a lucrat înainte. Trebuie să-ți concentrezi atenția. Să te relaxezi în tot corpul. Începi cu degetele de la picioare și apoi cu fiecare

ligament în parte. Așa și face. Când ajunge la cap simte că e gata-gata să adoarmă și-i apare în minte chipul inginerului de la Direcția Tehnică.

Jon e în dreptul casei în care locuia fata. Se uită în sus la fereastra de la etaj, crede că este camera a cărei ușă a văzut-o deschisă. Draperiile nu sunt trase, dar înăuntru e întuneric. Veioza de deasupra patului e sigur stinsă, îi trece lui prin minte. Se uită iarăși la fereastră, dar nimeni nu e acolo și nimeni nu vede că el e jos în stradă. Într-o parte a casei, pe partea opusă a drumului, este o potecă ducând spre pădure. La o distanță de vreo sută de metri este un delușor cu un stâlp de lumină electrică. Copiii se duc acolo și se dau pe derdeluș. Jon a fost și el acolo odată cu un băiat din clasa lui. Se furișaseră și luaseră o sanie de la cineva. Au intrat cam zece inși pe ea și când și-au dat drumul la vale, au prins o viteză grozavă și nu s-au oprit decât când au nimerit într-un copac. Drăcia i-a aruncat pe toți în zăpadă claie peste grămadă. Zăpada le-a intrat în ochi și pe la gât pe sub jachete. Poate că o fi cineva acolo, acum, se gândește el, deși e puțin probabil. Ce-ar fi să mă cocoț pe ceva să văd? Între timp mama a ajuns sigur acasă.

Gerul îi pișcă fruntea și urechile. S-a urcat pe un delușor în spatele caselor și încearcă să vadă ce se petrece în pădure. Reflectorul lucește departe pe pârtie. Parcă s-ar auzi niște voci, dar de văzut nu vede pe nimeni.

Zăpada sub conul de lumină e galben-maronie, chiar neagră în găurile adumbrite. Dar nu arată deloc înfricoșător. Pădurea e tăcută. Jon se gândește că dacă merge drept spre stâlpul de la care vine lumina, atunci și-ar dovedi sieși cât e de curajos. Ba chiar s-ar considera cu adevărat un învingător. Se uită atent la urmele făcute de schiuri și bocanci în zăpadă și se ține în preajma lor. Își reglează respirația după un ritm anume stabilit, ceva în stilul unui șuierat de tren. Se uită în sus pe pârtie. De-abia a ajuns la jumătate. Poate că drumul e mai lung decât a crezut la început. N-are rost să facă tot felul de speculații. Mai bine să meargă fără să se uite în jur și să înceapă să urce. Ultima parte a pârtiei este abruptă. Nici o privire în lături înainte de a ajunge în vârf. Picioarele i-au înghețat bocnă. Vântul îi intră pe sub jachetă. Jacheta lui cea veche era mult mai călduroasă. Avea și un cordon cu care o puteai strânge pe corp dacă ți-era frig. Asta de acum nu se compară cu aia.

Ajuns în vârful pârtiei, se răsucește și privește deasupra localității. Becurile străzilor formează un cerc prelungit de lumină. Totul pare atât de îndepărtat. Ce ciudat i se pare că locuiește pe un astfel de loc! Un ținut străin înconjurat de un inel de lumină ca de pe o altă planetă. Acum nu-și dorește decât să meargă acasă. A înghețat complet de frig. Gerul îi mușcă fața, degetele, pulpele. Vrea să ajungă acasă imediat. Dacă ar putea să clipească din ochi și ca prin minune să se trezească drept la ei acasă! Dar dacă se rătăcește cumva și nu mai găsește drumul înapoi? Aici, sus, pe culmea asta, inundat de lumină toți îl pot vedea de jos. O pată întunecată ce se mișcă. Nu trebuie să se întoarcă. Pentru că de partea cealaltă a dealului este o cărare ce continuă prin pădure și ajunge în munți. Dacă se întoarce acum, atunci îl vor prinde și-l vor lua cu ei și el nu va mai găsi drumul înapoi niciodată. Coboară acum binișor la vale, atent să nu alunece pe vreun sloi de gheață. Nu trebuie să se întoarcă. Pornește foarte încet. E important să nu arăți că ți-e frică de ceva. Dacă ei simt că ți-e frică pun laba pe tine imediat! Norocul lui că e întuneric și nimeni nu-i poate observa clipitul din ochi. În gând îngână șuieratul trenului. Merge calm, dar repede. Simte brusc urina cum i se scurge pe picioare, dar nu se oprește. Își continuă drumul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mai are de mers doar o scurtă bucată de drum. Deodată o ia la goană. Vrea să se simtă cât mai repede în siguranță. Picioarele, însă, nu-l mai ascultă, se împiedică și cade pe burtă. Se sprijină în mâini și se ridică greu. De parcă l-ar ține cineva de picioare și l-ar împiedica să meargă. Se aruncă înainte cât de repede poate și scurmă în zăpadă cu mâinile. Se ridică, dar se împiedică din nou. Cade iarăși, dar a ajuns jos.

Se ridică și o ia pe drumul spre casă. Dar de cum trece de cotitura drumului vede că mașina lui Vibeke nu e acolo. Se oprește. Nu știe ce să facă. Precis că ea s-a ciocnit cu cineva. E undeva moartă, întinsă pe asfaltul înghețat. Și pe el îl vor trimite la casa de copii. Cum o fi oare să stai la casa de copii? E trecut de miezul nopții. Azi e ziua lui. Acum am făcut nouă ani, se gândește el.

S-a întâmplat un accident cu Vibeke pe drumul spre casă, presupune el. De fapt, din vina lui. Dacă n-ar fi fost ziua lui de naștere, nu s-ar fi întâmplat asta. Își promite în gând că, dacă totul iese bine până la urmă, nu mai va mai avea pretenția la nici o aniversare de acum încolo. N-are nevoie

de cadouri. Va termina și cu clipitul ăla și se va antrena să respire corect și gata.

Ajunge la ușa de la intrare. Clanța e plină de gheață de parcă ar fi pudrată cu zahăr. Are chef s-o lingă cu limba. Dar știe că limba se va lipi de metal și că îl va durea. Ba chiar va sângera. Cineva povestise ceva asemănător la școală. Renunță la idee. Își ține respirația și trage cu urechea. Își dorește să audă mașina lui Vibeke. La urma urmei, ea trebuie să apară. A întârziat probabil pentru că a intervenit ceva.

Dar nu aude nimic. Nici măcar dinspre drumul național nu se aude zgomot de mașini. I-au înghețat groaznic tălpile de la picioare. Obrajii, gura, mâinile nici nu le mai simte. Încearcă să lovească într-un morman de zăpadă din fața casei pe care l-a făcut mai demult. Nu reușește. Corpul înghețat nu-l mai ascultă. Câțiva fulgi zboară împrăștiați. Ia o bucată de zăpadă înghețată în mână. I se pare că e caldă. Mușcă puțin din ea. Mestecă gheața în gură. Se așează. Se simte foarte obosit, ca și cum ar fi jucat baschet toată ziua, picioarele și mâinile sunt grele ca de plumb. Ea va sosi în curând. Pune urechea la pământ și ascultă. El cunoaște zgomotul mașinii ei oricât de departe ar fi.

Închide ochii. Vede mașina în minte. Nici un accident n-a avut loc. Vede roțile ei mergând pe șine prin zăpadă.

Este un tren! Trenul merge pe șoseaua din sat, se gândește el. Și are o locomotivă roșie, strălucitoare. Doar ea îi spusese asta, nu-i așa? Că într-o zi va veni un tren și vor pleca amândoi cu el.

Nu se aude fluierul conductorului… Oh, ba da, ba da. Acum se aude un șuierat…da, da, se aude în depărtare... în curând va apărea și trenul.

Se întinde pe burtă, își încolăcește trupul așa cum obișnuiește când se bagă în pat, la culcare. În capul lui se face întuneric. O liniște imensă se așterne.

O va aștepta aici.

Table of Contents

Table of Contents